

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 25-VLÁDCE JUVENIE.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone_25

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen
M A R K STONE
VLÁDCE JUVENIE

1

Byl to statný hnědovlasý muž s výraznými rysy. Mohlo mu být tak pětatřicet let a momentálně se nacházel na chodbě podezřelého hotýlku na okraji newyorského slumu.

Ještě jednou si ověřil číslo pokoje, jež se ztrácelo pod nánosem špíny, a po kratším váhání zaklepal. Po nějaké chvíli se dveře otevřely a v nich stál velký plavovlasý muž v obnošené, špinavé kosmické uniformě. Tváře měl opuchlé a na nich několikadenní strniště.

"Náš superhrdina si jde prohlídnout škody," posmíval se, když poznal Marka Stonea. "Jen pojď dál, jestli se nebojíš, že se nakazíš! Co mě odsoudili, tak se mi všichni bývalí takzvaní přátelé vyhýbají, jako bych chytil AIDS."

Steve MacDonald, přezdívaný Duck, byl Markův kamarád z ročníku a stejně jako on kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami. Před dvěma měsíci se zapletl do průšvihů s prodejem informací. Justiční počítač ho odsoudil na šest měsíců podmíněně a vyloučil ho ze Služby.

Mark vešel do chudě zařízené místnosti, v níž vládl nepopsatelný nepořádek. Posadil se na rozestlanou postel. Pokoj neměl klimatizaci a vzduch v něm byl těžký a páchl.

Stev zvedl z podlahy láhev a pořádně si zavdal. Potom ji podal Markovi.

"Na, jestli máš chuť. Je to hrozný utřej. Na skotskou prostě nemám."

Stone odmítl mávnutím ruky. "Když jsi měl proces, tak jsem byl v akci, jinak bych tě přišel podpořit."

"A co bys nadělal? Všechno se to odbylo během několika minut, než jsem se stačil vzpamatovat, byl jsem odsouzenej."

"To nemohl intervenovat generál?" zeptal se Stone a mýnil tím generála Khova, který železnou rukou vládí SDPP.

"Toho informovali už jenom o rozsudku." Steve se napil a vyjel na Marka: "Když sis už ukonejšil svědomí a obětoval několik ze svých drahocenných minut, tak můžeš vypadnout!"

Mark se ani nehnul a tiše řekl:

"Ducku, potřebuju tvou pomoc."

Steve překvapením upustil drahocennou láhev.

"Děláš si srandu, co?" zavrčel.

"Bohužel ne. Dneska ráno jsem dostal obsílku. Ve dvě se mám dostavit k soudu. Nějaký Charly Soon na mě podal žalobu, že jsem ho připravil o deset tisíc."

Duck se praštil pěstí do dlaně.

"Hergot! To je přece ten samej chlápek!"

"Řekneš mi, co se ti vlastně stalo? Hele, já ti věřit budu."

Steve rezignovaně pokrčil rameny. "Stejně jako ty jsem jednoho dne dostal tuhle zvláštní obsílku. Nejdřív jsem si myslel, že jde o fór. Dostavil jsem se teda k soudu a Soon tam už čekal s právníkem. Vyprávěl neskutečnou historku. Že prý mě týden předtím kontaktoval a já že mu slíbil dodat informace o panenský planetě s bohatými ložisky vzácné horniny. A tvrdil, že mi dal zálohu deset tisíc."

"Měls ho poslat do háje!" vybuchl Mark. "Bylo to slovo proti slovu a to nemohl počítač rozsoudit."

Duck jen smutně svěsil hlavu. "Počkej, to není všechno," zabručel. "Přesně to jsem chtěl udělat, ale ten advokát si zavolal svědky. Nejdřív přišel hlavní pokladník z banky, kam nám Služba poukazuje plat."

"Takový prťavý cvalík, jestli si dobře pamatuju."

"Jo, to je on! Přisahal, že mi den předtím převedl na konto deset tisíc. A jeden z jeho spolupracovníků to potvrdil."

Steve dopadl na postel vedle Marka a zabořil hlavu do dlaní.

"Takovou sumu jsem v životě neměl!" řekl zoufale. "Vždycky jsem žil jenom z žoldu a dobře víš, že nás zas tolik neplatěj. A protože jsem tam tu částku skutečně měl, šlo všechno raz dva a odsoudili mě."

Otočil k Markovi strhaný obličej a zeptal se:

"Věříš mi?"

Ten mu přátelsky poklepal na rameno. "Řekl bych, že na tebe připravili pěknej podraz. A protože jim vyšel na jedničku, chtějí to zkusit ještě se mnou."

"Ale proč si vybrali zrovna nás?"

Mark vstal. "Na to časem přijdeme. Teď musím k soudu. Díky tobě mě něco napadlo. Stavím se zítra. Zatím si šetři žaludek."

Na ulici nasedl do svého nového transu, koupil si ho nedávno a vybral si ten nejrychlejší model. Ale i tak mu trvalo tři čtvrtě hodiny, než přejel část newyorské aglomerace. V průběhu staletí se město nesmírně rozrostlo a jedním z jeho předměstí byl i Washington. Konečně dojel k budově, která sahala snad až do mraků.

Robotovi u vchodu ukázal obsílku.

"Síň 3145," informoval ho kovový hlas.

Vyjel do 31. patra a strážný v černé uniformě mu vykázal místo u stolku s videofonem a počítačem.

Vzhledem k tomu, že Mark Stone viděl soudní síň poprvé v životě a byl v ní navíc zatím sám, zvědavě se rozhlédl. Byl tam ještě jeden podobný stolek, pár židlí pro veřejnost a na jednom konci stupínek a velký stůl s terminálem. Mark si sedl k volnému stolku a trpělivě čekal.

2

Minutu před přelíčením se dostavili ještě další dva muži a posadili se ke stolku naproti Markovi. Jeden byl korpulentní a měl kulatý obličej. Šikmé oči a nedefinovatelná barva pleti prozrazovaly podivnou směs pozemských a nepozemských ras. Ten druhý byl dlouhý, vyschlý, s úzkou tváří a černýma očima pod hustý obočím.

Když hodiny ukázaly dvě, krátce zazněl zvonek a vešel drobný vrásčitý soudce se sněhobílými vlasy. Svižně zamířil k terminálu. Jeho jediným úkolem bylo ověřit si totožnost přítomných a zadat příslušná data.

Mark si teď všiml, že na druhém konci síně, na místech vyhrazených teoreticky veřejnosti, sedí další dva muži. S údivem v jednom z nich poznal svého šéfa generála Khova. Byl to dvoumetrový obr s dokonale vyholenou hlavou, který po svých dávných mongolských předcích zdědil šikmé černé oči. Vedle něj skromně seděl admirál Neuman, velitel všemocné Vesmírné policie.

Soudce zapnul počítač a prohlásil: "Charly Soon proti Marku Stoneovi. Líčení se zahajuje. Doktore Devirte, máte slovo."

Muž s úzkým obličejem vstal. "Můj klient pan Charly Soon je chvalně známý obchodník. Když se doslechl, že kapitán Stone občas prodává informace, minulý týden se na něj obrátil. Stone tvrdil, že zná souřadnice jedné panenské planety, kde jsou bohatá ložiska platiny. Ze všeho nejdříve požadoval deset tisíc dolů v hotovosti. Můj klient - uznávám, že to bylo poněkud neopatrné - jeho požadavku vyhověl. Dva dny nato telefonoval Stoneovi a žádal ho, aby mu dodal to, co slíbil, nebo vrátil peníze. Kapitán odmítl jedno i druhé. A proto dnes žádám soud o navrácení oněch deseti tisíc dolů a odsouzení kapitána pro pokus o podvod."

Na chvíli se odmlčel a pokračoval: "Necht' soud vyslechne mé svědky."

Mark měl pocit, že se dívá na nějaký starý film. Všechno se skoro navlas podobalo tomu, co mu vyprávěl Duck. Sádelnatý muž právníkova slova potvrdil a dodal: "Kapitána Stonea znám dobře. Když jsem viděl, jakou částku ukládá, zavola jsem si k tomu kolegu pana Anguse Cricka, aby mi pomohl peníze přepočítat." Crick, mužíček s uhýbavým pohledem připomínající lasičku, potvrdil, co vypověděl jeho nadřízený.

Soudce, kterému zřejmě bylo všechno jasné, se suše obrátil na Marka Stonea: "Co k tomu můžete říct, Stone?"

Mark zvolna vstal a vráska na čele se mu prohloubila.

"Vaše Ctihodnosti, mohl byste se pana Soona zeptat, kdy mi ty peníze předal?"

Soudce kývl na Soona a muž odpověděl překvapivě vysokým hlasem: "Minulé pondělí v deset večer. Měl byste si to pamatovat."

Mark zauvažoval. Tou dobou večerel s Elsou Swensonovou. Android Ray ho k ní hodil transem a zase jel domů. Bylo tedy možné, že si někdo spletl Raye s Markem a usoudil, že se Mark nehnul z domova. Obrátil se na soudce. "Vaše Ctihodnosti, v zákonech se příliš nevyznám. Je přečin, když si člověk uloží peníze na svůj účet v bance?"

"Nikoli," odvětil suše soudce, "pokud ovšem může prokázat původ."

Víkend jsem strávil v Acapulku," vysvětloval Mark. "Když někam jedu, platím radši v hotovosti než kreditní kartou. Po návratu jsem zjistil, že jsem utratil mnohem méně, než jsem čekal. A protože jsem měl zanedlouho odletět do akce, řekl jsem si, že ty peníze zase uložím. Vzhledem k tomu, že jsem měl na kontě směšnou částku a Banka Unie byla nejbliž, zašel jsem tam a nechal si jen nezbytné kapesné." Nedbale vytáhl z kapsy kosmické uniformy hrst tisícovek a položil je před sebe na stůl.

Doktor Devirt vyskočil ze židle.

"Takže přiznáváte, že jste na konto uložil deset tisíc dolů?"

"Proč bych popíral tak banální úkon? Ale řediteli banky bych k diskrétnosti jeho personálu asi negratuloval."

Hlavní pokladní sebou trhl.

"Níc méně jste nám pořád nevysvětlil, odkud ty peníze máte."

"K tomu se ještě dostanu, Ctihodnosti."

Mark vytáhl z kapsy plastickou kartu, vsunul ji do počítače na stole a stiskl několik kláves. Nástěnná obrazovka se rozsvítila a na ní se ukázalo: Banka Unie - Výpis z účtu - Kapitán Mark Stone: 11 367 dolů.

"Tohle je účet, na který mi poukazují plat. Používám ho jenom na běžné výdaje." Vytáhl kartu z počítače a místo ní do něj vsunul jinou, barevnou.

Obrazovka hlásila: Galaktická banka - Mark Stone - Běžný účet 179 254 dolů. Okamžitě

obchodovatelná aktiva (odhad ke 13. hodině): 16 256 381 dolů. Dále: luxusní apartmá v New Yorku, horská chata.

Všichni se dívali na obrazovku jako opaření. První se vzpamatoval soudce a zabručel: "Jestliže máte takové jmění, co potom děláte u SDPP?"

"Každý si žije podle svého, ne? A mě nebaví hrát si na nějakého playboye. Na druhou stranu se ale nestydím utrácet. Když jsem na dovolené, rád si dopřeju přepych. Tudíž jistě chápete, Vaše Ctihodnosti, že pro mě nebyl problém převést pár tisíc dolů z jednoho účtu na druhý."

Po jeho slovech zavládlo rozpačité ticho.

"A kde jste ty peníze vzal?" zaskřehotal právník.

"To vám vysvětlím později, pane doktore. Vraťme se však k tvrzení vašeho klienta. Nemohl jsem se s ním setkat, jak on tvrdí, protože ten večer jsem byl pozván na večeři."

Devirt upřel na Marka černé oči. Zřejmě čekal, že se za tímto tvrzením skrývá nějaký bluf. Jeho informátor ho ubezpečoval, že viděl Stonea, jak se vrací v osm hodin domů, a že už toho dne nikam nešel.

"Ovšem," usmál se. "Byl jste u nějaké ženy a jako galantní muž nemůžete uvést její jméno. To je stará vesta!"

"Nechápu, proč bych měl zatajovat, že mě pozvala slečna Elsa Swensonová."

"Vaše Ctihodnosti," protestoval Devirt, "to je úhybný manévr. Slečna Swensonová, zřejmě nejbohatší žena v celé Galaxii, je jen stěží k dostižení. Kapitán to ví a domnívá se, že tak dosáhne odročení. Ale my jakékoli odročení rozhodně odmítáme."

Zmatený soudce se podíval na Marka.

Mark Stone však už vyt'ukával číslo na videofonu. Když hravě zdolal překážku v podobě dvou sekretářek, ukázala se na obrazovce sama Elsa Swensonová. Byla to půvabná, asi třicetiletá bruneta se zářivými zelenými očima. Mark jí krátce vysvětlil svůj problém.

"To je směšné," prohlásila. "Vaše Ctihodnosti, váš čas je dozajista stejně drahý jako můj. Tudíž vám sděluji, že prvních několik milionů jsem dala kapitánu Stoneovi já."

"A proč?" vykřikl právník.

"Mohla bych vám odpovědět, že si se svým majetkem můžu nakládat, jak chci. Ale budiž. Pan Stone mi totiž prokázal jisté služby. Například mi zachránil život na Venusii. A protože na životě poněkud lpím, považovala jsem za přirozené, že se musím nějak revanšovat. Co se týče zbytku, je to věc bankéře, který jeho jmění spravuje. Vzhledem k tomu, že kapitán prakticky skoro neutrácí, je snad docela normální, že se mu kapitál množí."

"Mluví se tam ale taky," namítl Devirt, "o apartmá a chatě."

Elsa se pohrdavě usmála. "Utrácením mým částky, které překračují milion dolů ročně. Kapitán má čistý roční příjem jeden a půl milionu, nepočítaje dividendy z dobře spravovaných akcií, které dosahují zhruba stejné výše. Navíc si myslím, že kdyby si pan Stone přál zvýšit své příjmy, určitě by neškemral na nějakém panu Soonovi o spropitné. Prostě by přijal moji nabídku, kterou mu nabízím už víc než rok, a bral by ročně tři miliony."

Elsa dopřála posluchačům pár vteřin, aby její slova strávili, a pokračovala: "A ono pondělí jsme spolu skutečně večeřeli."

"To je lež!" vykřikl Devirt. "Byl..." Vtom se kousl do rtů.

Slečna Swensonová zvedla obočí a oči jí ztemněly. "Nesnáším, když někdo pochybuje o mých slovech," pronesla mrazivým hlasem. "Požaduji okamžitou omluvu, jinak pověřím svého právního zástupce, aby na vás podal žalobu."

Devirt pobledl. Proces s tak bohatou ženou by pro něj znamenal značné komplikace.

"Omlouvám se vám," řekl neochotně. "Má slova předstihla mé myšlenky."

"Budiž. Nebydlím v nějakém hotelu, kam může každý jako do holubníku. Do mého bytu se chodí přes několikero ostrahu, která v případě potřeby moji výpověď potvrdí."

Soudce, který byl teď už dokonale zmatený, potřásl bílou hlavou.

"Skončila jsem, Vaše Ctihodnosti. Trvám na tom, že tato žaloba je směšná, i když podivná. Zjišťuji, že kapitán Stone nemá obhájce, požádám tedy svého právního poradce doktora Newcomba, aby se jeho

případu ujal."

Devirt stěží zastíral úlek. Newcomb byl považován za nejmazanějšího právníka Galaxie. "Právní zástupce není nutný a..."

Elsa ho ironicky přerušila: "Tak proč jste tady vy, pane doktore?"

Devirt se pokusil o poslední manévr a obrátil se na soudce: "Vaše Ctihodnosti, prakticky jsme skončili a zásah nějakého obhájce by nás nutil začínat znovu."

Jeho poslední naděje však byly zklamány.

Rozsvítila se další obrazovka. Newcomb měl jemný vrásčitý obličej a za starodávnými brýlemi mu svítila mazaná očka.

"Nebojte se, pane kolego. Jsem napojen na soudní počítač a s předmětem žaloby jsem se už seznámil. Nemyslím, že by si pan Stone přál, aby vystoupili další svědci."

"V tom případě," pospíšil si Devirt, "nám nezbývá než si počkat na verdikt."

"Ještě moment, pane kolego. Na počátku přelíčení jste měl řeč vy. Ted' je řada na mně. Budu velice stručný. Zprvč vyžaduji, aby v protokolu byla uvedena čtená vyznamenání kapitána Stonea."

"Jakou to má s případem souvislost?" namítl Devirt.

"To už posoudí počítač. Dále se zmíníme o trestním rejstříku vašeho klienta. V archivu mám dvě odsouzení za přechovávání kradených věcí a za podvod."

"Pan Soon je žalobce a spravedlnost je rovná pro všechny!"

"To už je věc názoru. Ted' to shrnu: Považujeme kapitána Stonea za oběť nespravedlivého obvinění a pokusu o podvod. Žádáme proto pro pana Soona trest vězení a padesát tisíc dolů - jako náhradu škody."

"Co má tohle znamenat, Same?" ozval se Soon, který se zatím držel stranou. "Povídals, že to bude hračka jako minule. Pokud mi hrozí basa, pak stahuju žalobu!"

"Mlč, Charly!"

"Odvolání žaloby bereme na vědomí, nicméně trváme na našem požadavku," prohlásil doktor Newcomb. Soudce zapnul počítač.

Za dvacet vteřin se na centrální obrazovce ukázal rozsudek: Soon: 6 měsíců vězení nebo 20 000 dolů pokuty. Stone: zproštěn viny. 5 000 dolů náhrada škody.

Mark si vydechl úlevou a obrátil se k Newcombovi: "Děkuji, pane doktore. Nezapomeňte mi poslat účet."

"Tohle je výhradně věc slečny Swensonové. Pouze lituji, že počítač neocenil čest kapitána Stonea vyšší částkou."

Když Mark vycházel ze soudní místnosti, přistoupil k němu Khov a poplácal ho po rameni. "Krásně jste se z toho dostal, chlapče. Měl jsem o vás veliký strach. Pojd'te rovnou se mnou, musíme si o něčem vážně promluvit."

3

Peggy - vysušená, kostnatá, asi padesátiletá stará panna - chmurně hleděla na svůj stůl. Dělal osobní sekretářku generálu Khovovi. Od chvíle, co generál odešel k soudu, se nedokázala na nic soustředit. V myšlenkách byla ustavičně u kapitána Stonea. Jako řada ostatních důstojníků i Mark si z ní dělal ustavičně legraci, ale ráda slýchala jeho vřelý hlas a ráda se mu dívala do šedých měňavých očí.

Dveře výtahu se otevřely. Khov rázoval ke své kanceláři, za ním šli admirál Neuman se Stonem.

Když Stone míjel její stůl, mrkl na ni a ucedil: "Všechno je v pořádku, Peggy. Byl jsem zproštěn viny a porota mi poblahopřála."

Potom zapadl do generálovy pracovny.

Khov se chvíli hrabal v kartotéce a nakonec vytáhl láhev bourbonu a skleničky.

"Takže na vaše zdraví, Stone. Ted' když vím, jaký jste ve skutečnosti boháč, očekávám, že mi pošlete karton Williama Lawsona." Potom udeřil pěstí do stolu a zarval: "Co je tohle za blbiny? Proč jste mi o tom nikdy neřekl?"

Mark se lehce napřímil. "Netušil jsem, že služební řady vyžadují, aby agenti hlásili změny svého majetku."

"Čert vem řady!" vyjel na něj Khov. "Odkud jsou ty peníze?"

"Slečna Swensonová to u soudu vysvětlila. Od té doby, co jsme se na Venusii seznámili, udržoval jsem s ní velice přátelské vztahy. Dokonce jsem jí nabídl pár maličkostí. Využila mé poslední mise na Harku a otevřela účet na mé jméno. Tím jsem byl postaven před hotovou věc a už se nedalo nic dělat. Akcie spravuje její bankéř a já do toho nemám co mluvit."

Khov se ironicky usklíbl. "Musím si zkrátka zvyknout na to, že mám mezi agenty i milionáře."

Stone vyndal z kapsy deset desetitisícovek a položil je na velitelův stůl. "Co s tím?" podivil se generál.

"Vraťte je do služební pokladny. Nerad se nadměrně obohacuji. Nikdy jsem do Banky Unie neuložil v hotovosti ani dols."

Generál se zakuckal bourbonem. "Ale u soudu jste tvrdil opak!"

"Vypovídali dva na první pohled věrohodní svědci. Kdybych tvrdil opak, nikdy by mi nevěřili. Toho pokladního si ještě podám. Dobře jsem ho sledoval. Když jsem jeho verzi potvrdil, připomínal zlatou rybičku, kterou právě vytáhli z akvária."

"Reagoval jste velice pohotově," vydechl generál.

"Ráno jsem navštívil Mac Donalda, takže jsem věděl, co mě asi tak čeká. Nevím, kdo jsou ti ubožáci, ale už je to stálo patnáct tisíc dolsů. Navíc si nejsem jist, jestli se při příští návštěvě banky udržím a nepromluvím si s tím pokladním. Moc by mě zajímalo, pro koho ve skutečnosti pracuje."

"To ale neuděláte vy, kapitáne. Tohle zařídím já," zasáhl suše admirál Neuman.

Mark jen pokrčil rameny: "Radši tedy přejdeme k vážnější věci, ne? Co ode mě čekáte?"

"Co bychom od vás měli očekávat?" opáčil admirál stroze.

Mark nasadil úsměv. "Pane admirále, nesmírně vás obdivuju. I vaši policii, pro kterou občas pracuju.

Vím, že váš čas je vzácný. Pokud jste od soudu šel ještě sem, pak jde o něco důležitého."

Khov se rozesmál a naplnil sklenice. "Neumane, dobře víte, že se Stonem je lepší hrát na rovinu."

Admirál se zadíval na své dlouhé, jemné ruce s pečlivě zastříženými nehty.

"Začalo to asi před pěti týdny," začal tiše, jako by měl strach z odposlechu. "Naši zachytili velice špatný nouzový signál jedné nákladní lodi. Konkrétně: ‚Mayday... Mayday... Tady T 27... Byli jsme napadeni poblíž planety Juvenie... Mayday:...' Potom volání náhle skončilo. Nejdřív nás samozřejmě napadlo, že je to akce jedné z těch pirátských lodí, co ještě straší v některých sektorech Galaxie. Poblíž oné soustavy jsme měli jeden hlídkový křižník, tak jsem hned dal jeho veliteli plukovníku Parkerovi rozkaz, aby tam vyrazil." Neuman se na chvíli odmlčel a ironicky poznamenal: "Doufám, že si na Parkera ještě vzpomínáte."

Mark přikývl. S tímto důstojníkem, který byl podle nadřízených velice schopný, ale trpěl naprostým nedostatkem fantazie, měl už několikrát příležitost se setkat. Jejich vztahy byly vždy poznamenány jistou mrazivou zdvořilostí. Mark si ho nicméně velice vážil, protože plukovník mu už dvakrát zachránil život.

"Takže," pokračoval Neuman, "Parkerův křižník se vynořil poblíž Juvenie. Plukovník v pravidelných intervalech podával hlášení. Vtom jsme zachytili toto: ‚Útočí na nás... Nemůžeme se...‘ Pak se spojení na okamžik přerušilo a Parker pokračoval: ‚Spletl jsem se. Všechno v pořádku. V soustavě nic zvláštního. Vracíme se.‘ Podle techniků to byl bezpečně jeho hlas."

"Váš pirát se vypařil," poznamenal Mark.

"Od té doby jsme už o Parkerovi bohužel neslyšeli. Veškeré pokusy navázat s lodí spojení ztroskotaly. Ztráta dvou lodí v jedné soustavě nemůže být náhoda. Juvenie je zaregistrovaná a je pod dohledem SDPP, proto jsem zašel za generálem Khovem."

Slovo si teď vzal generál. "Juvenii objevili v minulém století. Poslední výprava tam byla vyslána přesně před padesáti lety. Agenturní zpráva je velice jasná. Planetu obývají humanoidi. Je to pravěká civilizace zemědělsko-pasteveckého typu a rozvíjí se v celkem příznivých klimatických podmínkách. A protože od posledního hlášení uplynulo půl století, počítač vyžadoval další výpravu. Tu jsem svěřil Mac Donaldovi."

"Když jsem si poslechl nahrávku od soudu," skočil mu do řeči Neuman, "okamžitě jsem pochopil, že Mac Donald je nevinný. Jenom jsme potřebovali vědět, kdo to nastrojil a proč." Admirál si zamnul ruce.

"A proto jsem generálovi navrhl, aby vás určil pro příští výpravu na Juvenii. Ale než jste se to stačil dozvědět, novinka se vynesla a předvolali k soudu i vás."

Mark svažil obočí. "Takže za to nepříjemné odpoledne vděčím vám."

"Bezpečně jsem věděl, Stone, že pokud naši protivníci budou postupovat jako v předešlém případě, tak

vy se z toho dostanete, protože jsem znal přesný stav vašeho konta."

Ted' se ozval pro změnu Khov: "Vy jste věděl, že Stone..."

"Je to součást naší práce. Mám na kapitánovi příliš velký zájem, než abych ho vystavoval zbytečným rizikům. Něco se nám však potvrdilo. Někdo si nepřeje, aby na Juvenii přistála výprava."

"A jsme zase na začátku," konstatoval Mark. "Kdo? A proč?"

"Nicméně trochu jsme přece jen pokročili," namítl Neuman. "Zprvu jsme získali jistotu. A zadruhé - Soon, Devirt a ostatní jsou od chvíle, kdy vyšli ze soudní budovy, pod dohledem."

"Tohle je tedy vaše mise, Stone. Pokud ji berete," ujal se slova Khov. "Oficiálně vás pověřuji průzkumem planety Sylvanius. Žije na ní středověká civilizace, která plně odpovídá vaší specializaci. Zajděte si do archivu pro dokumentaci. Mezitím nakrmím Raye informacemi o Juvenii, které jsem si tajně vytáhl.

Odletíte na Juvenii a pokusíte se zjistit, zda se tam něco neděje. Pochopitelně budete stále zachovávat zákon o nevměšování. Buďte opatrný, není vyloučeno, že si tam piráti zřídili tajnou základnu."

"Abychom od vás odvrátili podezření," pokračoval Neuman, "generál bude oficiálně jmenovat agenta pro Juvenii. Přípravy na jeho odlet se však povlečou. Já se pochopitelně postarám, aby ten člověk měl ustavičnou ostrahu. Nápad s procesem nevyšel, takže naši protivníci se patrně uchýlí k jiným metodám, tentokrát asi brutálnější. Doufám, že je dostanu při činu."

Khov si přejel rukou po holé hlavě. "Nejhorší bude najít agenta, který by byl ochotný dělat volavku. Je to, jako bych mu na záda namaloval terč."

Mark chvíli váhal. "Myslím, že bych o jednom dobrovolníkovi věděl," řekl nakonec.

"Myslíte, že by to Mac Donald bral?" zavrčel okamžitě generál.

"Vyloučení ze Služby mu dalo zabrat. Když mu slíbíte, že ho vezmete nazpátek, bude určitě pro."

"Takže si ho dám zavolat."

"Dovolte, abych mu to oznámil já, pane generále."

"Dobrá! Ať se dostaví zítra v devět."

Neuman s řešením souhlasil a slíbil, že na Mac Donalda vyčlení jednoho policistu. "Opatrnosti nikdy nezbývá. Ten muž musí být pod ustavičnou ochranou."

4

Když Mark vešel do Duckova pokoje, div se nezakl smradem. Steve ležel na posteli a ruce měl zkřížené za hlavou.

"Tak co?" zavrčel.

"Díky tvé hlášce mě osvobodili."

"Jak se ti to povedlo?" Duck se posadil.

"Byl jsem ještě větší lhář než oni. Na druhé straně jsem ale měl větší trumf v rukávu než ty."

Podal Stevovi láhev. "Tohle je pravá skotská. Říkal jsem si, že bychom to měli zapít."

Nápad se Duckovi zřejmě zalíbil, takže si dal tu námahu, že vstal a přinesl dvě sklenice.

"Na zdraví! Vždyckys byl klikař."

"A ted' mě, Steve, poslouchej. Khov s Neumanem mají pro tebe práci."

Duckovy apatické oči na chvíli ožily. Mark mu stručně vysvětlil, co se po něm žádá.

"To je všechno," skončil. "Ted' záleží jen na tobě. Jistě jsi pochopil, že budeš něco jako kůzle nastrčené tygrovi."

"Jestli tak budu moct prokázat svou nevinu, pak jsem ochotný riskovat cokoli."

Mark položil na postel pět tisíc dolsů, a než je Steve stačil odmítnout, sarkasticky dodal:

"Můžeš si je vzít bez nějakých výčitek. Můj advokát je vytáhl z toho gaunera Soona jako náhradu škody. Já je nepotřebuju a navíc si myslím, že ve skutečnosti patří tobě. Nechci ti radit, ale..."

Duck zvedl ruku. "Jen klid! Do deseti minut vypadnu z týhle smradlavý díry, zaběhnu do prvního otevřeného sanitárního bloku a večer zakončím v revitalizační lázni. Zítra mě generál uvidí v plný formě. Ale jestli mi ten chlápek, který tohle na mě navlík, přijde někdy pod ruku, tak mu z ksichtu udělám fašírku."

Mark vstal, ale na prahu se ještě obrátil: "Udělal bys mi jednu službu, Steve?"

"Ovšem!"

"Jestli ti přijde pod ruku, švihni mu i jednu za mě. U toho soudu se mi pranic nelíbilo."

Oba se rozchechtali. Mark už zavíral dveře a Duck za ním křikl: "Úplně jsem ti zapomněl poděkovat!"

"Pojď dál, Marku, a nalej si."

Elsa Swensonová měla na sobě jednoduchou bílou tuniku se zlatým lemováním. Vypadala nesmírně svůdně, nicméně působila unaveně a zklamaně.

"Neuman mi řekl, že to dopadlo dobře. Kdo je ten Soon?"

"Zřejmě nějaké malé kolečko ve velkém soukolí. Admirál Neuman říkal, že se na to podívají." Mark zvedl sklenici. "Na tvoje zdraví, Elso. Vypadáš, jako bys měla nějaké starosti."

"Kdyby se daly odstranit tak snadno jako tvoje," vzdychla si.

"Tak vysyp, oč jde," vybídl ji Mark.

"Tobě to tedy řeknu. Uznávám, že jsem byla poněkud neopatrná. Několika svým společnostem jsem povolila značné investice. Banky mi ochotně půjčily, protože vědí, že za půjčky ručím. Jenže se to rozneslo po finančním světě a akcie mých společností citelně poklesly. Jejich cenné papíry přitom představují podstatnou část mého jmění. Banky jsou najednou velice zdrženlivé a odmítají mi další úvěr."

"Máš přece řadu přátel," nadhodil Mark.

"Taky jsem si to myslela," povzdechla si. "Ve skutečnosti mi žádní nezbyli."

Mark vstal a přešel k počítači vedle videofonu. Stiskl několik kláves.

"Co to děláš?" divila se Elsa.

"Už jsem skončil," řekl a položil jí na stůl svou bankovní kartu. "Dávám ti plnou moc na své konto.

Pokud ti to pomůže, použij ho."

"To nemůžu přijmout," protestovala. "Během dvou dnů jsem přišla o víc než sto milionů dolů. Za pár hodin to může pohltnout i všechny tvé peníze."

"Donedávna jsem byl docela dobře živ i bez majetku," usmál se a pokrčil rameny. "Když teď o něj přijdu, na mém životě to nic nezmění."

Lehce ji políbil na rty.

"Zítřka odlétám do akce. Až se vrátím, řekneš mi, jak to dopadlo."

Opětovala jeho polibek skoro zuřivě.

"Teď vím, že mám aspoň jednoho přítele."

5

Mark svižně vstoupil do pilotní kabiny. Ray jako obvykle seděl na místě pilota. Připomínal trochu Stonea, ale byl o něco mohutnější. Pouze velice pozorný pozorovatel by si všiml, že má nehybnou tvář, natolik se roboti vyrobení k obrazu člověka podobali svým modelům.

"Odpočinul sis?" zeptal se Marka.

Mark na něj spiklenecky mrkl. "Snad si nemyslíš, že nevím, že kombinuješ účinky psychického induktoru se spánkovou kúrou?"

Agenti SDPP využívali čas v subprostoru ke studiu jazyka a zvyků planety, na kterou se chystali, a přitom byli vystaveni působení psychického induktoru.

"Dobře vím, že od té doby, co ses setkal s tou podivnou rostlinou, se ti psychická kapacita podstatně rozšířila. Tvé telepatické vyzařování je mnohem působivější a má větší dosah. Navíc asimiluješ data z induktoru desetkrát rychleji než jiní lidé. Ale stejně opakuju, že by nebylo dobře, kdyby o tom věděli ti technokrati ze Služby. Jenom by ti zkrátili dobu odpočinku. Takhle jsi strávil pod induktorem tolik hodin jako kterýkoli jiný agent."

Na chvíli se odmlčel a tlumeně dodal: "Víš, že mám vždycky radost, když jsem s tebou, ale nezapomeň, že si taky potřebuješ odpočinout."

Taková citlivost, nad níž by leckterý kybernetik jen žasl, Marka nijak nepřekvapila. Podle inženýrů nejsou androidi nic jiného než vylepšení roboti. Mohou reagovat pouze v rámci informací, které jim byly dodány. Ale mezi Markem a jeho strojem se za čtených akcí vyvinuly nezvyklé vztahy. Jakmile byl Markův život ohrožen, Rayovými neurony proběhla bouře, utlumila ostatní programy a ponechala místo

pouze pro nebezpečnou akceschopnost.

"Let probíhal v pořádku?" zeptal se Mark rutinně.

Když byl u řízení Ray, nemohlo tomu být jinak. Byla to však rituální otázka, kterou po probuzení kladl každý astronaut. Androidi byli naprogramováni, aby zaznamenávali veškeré události, k nimž při misi došlo. Po návratu na Zem je technici pečlivě vyhodnocovali. Netušili však, že si Ray některé spoje přerušuje, když usoudí, že by něco mohlo být Markovi na škodu.

"Zatím souhlasí s koordináty, které jsem dostal. Asi za dvacet minut se vynoříme ze subprostoru. Máš ještě čas na sklenku pramenité vody."

Poslední větu neřekl nahlas. Ray měl psychický zesilovač naladěný na Markovy mozkové vlny. Takový diskrétní komunikační prostředek nevzbuzoval pozornost domorodců ani techniků, kteří později vyhodnocovali Rayovy záznamy.

Mark uposlechl přítelovy rady a dopřál si sklenici své oblíbené whisky.

"Jedním z půvabů zámožnosti je to, že si člověk může dovolit výrobky vynikající kvality," poznamenal a labužnický vychutnával alkohol.

"Pozor," ozval se Ray. "Výstup za tři minuty. Připoutej se."

Mark si vzdychl, odložil pohárek a zapnul si magnetické pásy.

"Připraven," hlásil.

Když pominula obvyklá nevolnost z přechodu do normálního vesmírného prostoru, Mark se napřimil. Na obrazovce se ukázalo velké rudé Slunce. Ray se podíval na první údaje na počítači a hlásil: "Vystoupili jsme v soustavě KZ 61-21-76-78 podle Galaktického seznamu."

"Než zamíříme na Juvenii, měli bychom se přesvědčit, jestli ostatní planety soustavy neslouží pirátům jako útočiště."

Ray nastavil teleskopy:

"To je dost nepravděpodobné," řekl. "Tahle soustava má jenom čtyři planety. První je příliš blízko Slunci a její teplota se blíží třem stům stupňů. Třetí a čtvrtá jsou příliš hmotné a vzdálené. Člověk by na nich vážil několik tun. Navíc se tyhle putující mrazáky skládají z vodíku, metanu a ztuhlého čpavku. A k tomu ještě koketují s absolutní nulou. Pouze Juvenie má přijatelné klimatické podmínky."

Mark rychle zkontroloval údaje. "Je to tak," řekl. "Zaved' Neptun na nízkou oběžnou dráhu kolem Juvenie, ale nejdřív zapni systém automatické obrany. Jestli ti lumpové instalovali radary, budeme prakticky neviditelní."

Za necelou hodinu Ray stabilizoval loď na požadované oběžné dráze.

"Hmotnost planety?"

"Nula devět Země."

"Rotace?"

"Kolem Slunce za 327 dnů a kolem vlastní osy za 22 hodin 46 minut. Osa méně nakloněná než u Země, takže malé rozdíly mezi ročními obdobími. Póly zaledněné. Osmdesát procent povrchu pokrývají oceány. Hlavní kontinent zaujímá dvě třetiny rovníkového pásma, dosahuje k 45. rovnoběžce na sever i na jih."

Ray se rychle podíval na obrazovku a pokračoval: "Větší část kontinentu pokrývají savany a pralesy, ale uprostřed jsou horská pásma. Další, ještě vyšší jsou hlavně na severní polokouli. Na kontinentu jsou stovky roztroušených vesnic, především na pobřeží. Podobně i na četných ostrovech."

"Které jsou nejdůležitější?"

"Prakticky žádná. Pouze na západním pobřeží jsou snad dvě tři městečka, která budou trochu víc vyvinutá."

"Jaké jsou teplotní údaje?"

"Přístroje nezjistily žádný zdroj energie. Na planetě neexistuje vůbec žádný průmysl."

"A srovnávací záznamy?"

"Prakticky shodné s těmi před padesáti lety, což není nic překvapivého. Čím je civilizace primitivnější, tím pomaleji se vyvíjí. Bylo třeba tisíciletí a tisíciletí, aby se tví předkové naučili obrábět kámen."

Mark potlačil zívnutí. "Postupně měň dráhu letu. Nesmí nám uniknout ani čtvereční kilometr Juvenie.

Generál chce velice podrobnou zprávu. Jestli zpozoruješ něco nenormálního, hned mě vzbud'."

Sklopil si křeslo a zavřel oči. Za necelé dvě minuty už klidně spal.

Když se probudil, našel Raye ve skladu. Sám si natáhl krátké kalhoty a něco jako rozevlátou tuniku, která zakrývala ochranný pás. Ten byl doslova zázrakem pozemské techniky, neboť vytvářel kolem vlastníka silové pole, které odolávalo klasickým projektilům i laserovým paprskům. K jeho proražení bylo zapotřebí vyšší energie, než měl generátor ukrytý v přezce. Jeho jedinou nevýhodou bylo, že agenti museli intenzitu redukovat na minimum, aby nevyvolali pozornost domorodců. Vzhledem k tomu, že silové pole bylo pružné, úder bylo trochu cítit. Čím primitivnější zbraň, tím byla paradoxně nebezpečnější.

"Lituji," řekl Ray, "ale místní zřejmě vůbec neznají zbraně, protože jsem v záznamech nenašel dýky ani kyje."

"Uvidíme na místě. Ostatně s tebou jako s andělem strážným mi nic nehrozí."

Androidi SDPP měli totiž v pravém palci ukrytý miniaturní laser a z levého předloktí mohli vystřelovat mocné dezintegrační paprsky. Nastoupili si do výsadečového modulu a Ray si sedl k řízení.

"Připraven k odpálení," hlásil.

Přechodová komora se otevřela a modul vyletěl z Neptunu, provázen obláčkem krystalků zmrzlého vzduchu.

"Automatická clona?"

"Do patnácti sekund!"

Ray se snažil do hustých vrstev juvenské atmosféry.

"Začneme s jednou vesnicí na západním pobřeží, ale moc nevěřím, že tam něco najdeme, protože ani ten nejpodrobnější průzkum nic neukázal. Skoro bych se vsadil, že tady nikdy žádní piráti nepřistáli. Ale abychom generála přesvědčili, poptáme se u domorodců," uvažoval android. "Přistaneme na pasece šest kilometrů od vesnice těsně před východem slunce, takže nebudeme muset dlouho čekat."

Modul hladce přistál mezi mohutnými stromy, které vzpínaly větve k hvězdnaté obloze. Mark vyskočil a plnými doušky vdechoval vlahý a voňavý noční vzduch.

Ray selanku přerušil. "Nastav si dostatečnou ochranu," zabručel. "Nevíme, jestli tady nejsou nějaké šelmy."

"Díky," posmíval se mu Mark, "staráš se o mě jako matička, ale tohle místo mi připadá jako učiněný ráj."

"Možné to je, ale ne jisté."

Počkali půl hodiny, než se na obzoru začalo rozednívat.

"Jdeme," rozhodl Ray. "Půjdu pro jistotu první."

Šli asi půl hodiny, když android Marka telepaticky upozornil: "Pozor, něco tady je."

A skutečně, z husté houštiny se vynořil podivný tvor. Připomínal buvola, ale měl černé šupiny. Pomalu kráčel na krátkých křivých nohách zakončených čtyřmi dlouhými drápy. Z mohutné hlavy na ně hleděly fasetové oči, jaké má hmyz, a z rozevřené tlamy čněly zuby ostré jako nože.

Mark s Rayem se rázem zastavili.

Zvíře zavěťilo a chrípí se mu zachvělo. Zřejmě ucítilo blížící se snídani. S netušenou rychlostí se vrhlo vpřed a z tlamy mu vyšlehl rozeklaný jazyk.

Když bylo na metr od nich, zasáhl ho fialový blesk dezintegrátoru. Tvor zmizel a s ním i několik stromů. Mark si nenápadně otřel čelo. "Takže ta Juvenie přece jen není takový pozemský ráj," povzdychl si.

6

"Vyjdeme už konečně někdy z toho lesa?" zavrčel Mark.

"Do vesnice je to sotva dva kilometry," odpověděl s obvyklou přesností Ray.

"Proč každou akci začínáme dlouhým přibližovacím manévrem?"

"Dobře víš, že to vyžadují předpisy. Našeho přistání si v žádném případě nesmí nikdo všimnout."

V té chvíli se les rozezněl radostným halasem a smíchem. Marka to poněkud vyvedlo z míry a neslyšně vešel mezi keře. Zastavil se a se zájmem pozoroval výjev, který se mu odehrával před očima.

Přes hromadu kamenů se do jezírka řítily vodopády a od něho se vinula do lesa říčka. V jezírku se koupaly tři mladé a velice krásné nahé ženy. Honily se, dováděly a cákaly na sebe jako malé děti. Jedna z nich Markovi doslova učarovala. Byla štíhlá, plavovlasá, s kulatými pevnými řadry, útlým pasem a pěkně

tvarovanými stehny.

"Teď je ten nejvhodnější okamžik k seznámení," zasmál se Mark a vyšel z křoví.

Jakmile ho dívky spatřily, dvě z nich se s poplašenými výkřiky daly na útěk. Pouze plavovláska zůstala na místě a se zájmem se na Marka dívala. Nepolekala se a nepokoušela se ani zakrýt svou nahotu.

Mark si dával pozor, aby nedělal náhlé pohyby a krásku nevylekal. S úsměvem došel pomalu na břeh jezírka.

Mladá žena úsměv opětovala a melodickým hlasem řekla: "Dobrý den, cizinče. Nechceš se vykoupat?"

Máš za sebou zřejmě dlouhou cestu, soudě podle prachu na tvé obuvi"

Mark se nerozmýšlel, rychle se svlékl a skočil do příjemně chladné vody. Ray zatím zůstal na stráži.

Když se Mark prudce vynořil vedle dívky, rozesmála se a ustupovala k vodopádu.

"Posaď se," vyzvala ho a ukázala na balvan porostlý mechem.

Mark ji ochotně poslechl a vystavil tělo přírodní sprše. Dívka vzala do ruky ploché oblázky a začala mu třít záda. Děla to velice něžně a Mark téměř předl slastí.

Po chvíli řekla: "Pojďme se osušit na slunci."

Lehla si na hebouňku trávu a zkrřížila ruce za hlavou, čímž jen zdůraznila krásu svých řader.

"Jmenuju se Sira a žiju v nedaleké vesnici. A kdo jsi ty?"

"Já jsem Mark a tohle je můj společník Ray. Naše vesnice je daleko, mnoho dnů cesty."

"Proč jste z ní odešli?"

"Chtěli jsme vidět jiný kraj, poznat nové tváře. Tvá se mi velice líbí. Víš to?"

"Děkuju. I ty jsi milý."

Dívka se obrátila na břicho a vystavila záda slunci, jako by ji taková konverzace uváděla do rozpaků.

Dlouho mlčela. Mark váhal, nevěděl, jak navázat nit přerušného hovoru.

Sira náhle vyskočila a s úsměvem navrhla: "Myslím, že se můžeme jít najíst. Pojďte!"

Natáhla si sukénku, která jí sahala jen do půli stehů, a vykročila po cestě.

Za necelou půlhodinu už spatřili primitivní vesnické chýše. "Nebude jich víc než stovka," informoval Marka telepaticky Ray.

Sira je zavedla k chýši, která byla o něco větší než ostatní. Vyšel z ní vysoký svalnatý muž. Vlasy už měl prokvetlé, ale v obličeji vypadal mladě.

Za ním bylo vidět menšího, podsaditého muže. Měl tmavší tvář a nevraživě se na ně díval.

Sira je představila. "Tohle je můj otec náčelník Kher a to je jeho bratr Caal."

Náčelník trochu přimhouřil oči a přívětivým hlasem pravil: "Vítejte v naší skrovné vsi, cizinci. Můžete se ubytovat v sousední chatě, jestli chcete, je zatím volná. Má dcera se o vás postará a přinese vám něco k jídlu, určitě už máte hlad."

Mark skoro ani nestačil poděkovat a oba muži se zase vrátili do chýše.

Sira zavedla oba přátele pod přístřešek, kde ženy na ohni pekly zlatavé placky. Chvilí s nimi žertovala a pak si naložila celý kopeček placek. Chýše obepínaly prostranství dvěma soustřednými kruhy. Mark následoval Siru. Prošel kolem muže, který zpracovával jíl na primitivním hrnčířském kruhu. Na chvíli se zastavil a díval se, jak zručné hrnčířovy ruce vytvářejí z hromádky hlíny džbánky. O kus dál dva muži a jedna žena tkali látku z rostlinných vláken.

Muži i ženy byli většinou svlečení do půl těla, na sobě měli jen suknice. Kolem běhaly nahé rozesmáté děti a v ohradě pokojně přežvykovalo asi dvacet zvířat připomínajících velké antilopy.

"To jsou zakové, ti nám dávají většinu potravy."

Sira podala Markovi placky a vešla do chýše vedle ohrady. Brzy zase vyšla a opatrně nesla několik sýrů a krajáč mléka. Ray k ní hned přiskočil, aby jí pomohl.

Dívka zamířila k jedné chýši.

"Tady bydlím ještě se dvěma přítelkyněmi," řekla. "S těmi, které se vás tak polekaly, že utekly."

Posadili se na udusanou zem a Sira položila jídlo na dvě hlíněné misky vypálené na slunci. Mark se s chutí pustil do křupavých placek a výborných sýrů. Škoda, že tohle spartánské jídlo může zapíjet jen mlékem. Když dojedli, Sira vstala.

"Musím teď pomoci přítelkyním s prací. Vy si zatím můžete prohlédnout vesnici."

Mark to uvítal. Při obchůzce Ray pečlivě registroval vše, co viděli. Večer se vrátili do přidělené chýše,

velmi podobné Siřině. Mark se svalil na dřevěné lůžko pokryté trávou.

V té chvíli se ve vchodu objevila Sira s večeří.

"Já si hned myslela, že se nedokážete obsloužit sami. U nás každý žije, jak se mu líbí. Všechno jídlo je společné."

"Je to tu skvělé," usmál se Mark a vzal dívku za ruku. "Lůžko je nádherně měkké. Nechceš si je vyzkoušet?"

Sira se rozesmála a posadila se na postel. Mark si sedl těsně vedle ní. Ray jen zvedl oči ke stropu a rychle vyšel ven.

"Abych zas vypíнал nahrávání," neodpustil si ironickou poznámku. Mark nedal Siře příliš času na přemýšlení, hned ji vzal kolem ramen a zakrátko se spojili v dlouhém polibku. Jejich milostný duel skončil až pozdě v noci. Sira vyklouzla ven a vyčerpaný Mark pomalu usínal.

Vtom měl prchavý pocit, že mu do neuronů vniká jakási velice tichá myšlenka. Instinktivně se soustředil na Siru a na vzrušující chvíle, které s ní prožil. Onen podivný pocit se vytratil, Marka ještě napadlo, jestli to nebyl sen, a pak se konečně propadl do hlubokého osvěžujícího spánku.

× × ×

Sira ležela na lůžku, ale nespala. Plně se soustředila na předávání telepatické zprávy: "Ten Mark je určitě pozemšťan jako ti před padesáti lety. Ten druhý, který se jmenuje Ray, by mohl být android."

"Víš, proč tady je?"

"Zatím ještě ne, tati."

"Pokusila ses mu prozkoumat myšlenky?"

Sira se spokojeně pousmála. "Zkoušela jsem to, jenže jsem si vybrala špatný okamžik. Ale zařídila jsem to tak, aby myslel jenom na mě."

To se Kherovi zřejmě příliš nezamlouvalo, protože zabručel: "Celý test co nejdříve zopakuj. Chci vědět co a jak."

"Máš nějaké zprávy z A3?"

"Žádné! Nedaří se mi navázat kontakt. Poslal jsem tam Wexe, ale ještě se nevrátil. Dost mě to zneklidňuje, protože něco takového se děje poprvé. Mám neblahou předtuchu. Co když nás ti pozemšťané chtějí okupovat?"

"To se dozvíme za pár hodin. Vezmu ho na dlouhý výlet. Až se utahá, využiju chvíle, kdy usne, tentokrát bez postranních erotických myšlenek, a prozkoumám ho."

"Pospěš si. Zatím se pokusím spojit s Wexem."

7

Slunce bylo už vysoko nad obzorem, když Mark otevřel oči. Vstal a potlačil zívnutí.

"Proč jsi mě nevzbudil?" zeptal se Raye, který spořádaně ležel na sousedním lůžku.

"Po té noční šichtě," posmíval se mu android, "jsem usoudil, že potřebuješ načerpat síly. Jestli budou všechny vesnice takhle pohostinné, tak se vrátíš na Zemi úplně vyřízený."

"Až ti dojde duchaplnost, dej mi vědět," zavrčel Mark.

"Kdybychom byli na normální misi, tak bych řekl, že ti ji generál dal jako mimořádnou dovolenou. V našem hlášení bude jen to, že jsme našli primitivní zemědělsko-pastevnickou, bezproblémovou civilizaci."

"Skutečně, tenhle svět je klidný, idylický, jedním slovem skvělý," souhlasil Mark a pak se praštil pěstí do kolena. "Až příliš skvělý!" dodal mrzutě. "Tak skvělý, že si říkám, jestli na nás nehrajou komedii. Režie má však některé chybičky."

Ray čile vstal a všechny obvody měl rázem v pohotovosti.

"Co tím myslíš?"

"Necítíš něco?"

"Ne," podivil se trochu Ray. "A měl bych?"

"Neměl, a to je přesně to, co mě už od včerejška trápí. Vzpomeň si na naši poslední misi na jednu velice primitivní planetu. Musels mi tam namíchat takovou hnusnou směs, abych získal místní pach. Tady nic podobného není. I ty jejich domácí sýry jsou v podstatě bez zápachu!"

Rayovy elektronické neurony se rozběhly na plné obrátky.

"Přesně tak," uznal. "Tenhle detail unikl všem průzkumníkům."

"A to není všechno. Všechno je tady příliš čisté a úhledné. A co děti?"

"Co té drobotině vyčítáš? Vůbec nás neobtěžovaly."

"No právě! A je jich dost málo! Primitivní vesnice by se měly hemžit dětmi všeho věku. Ty, které jsme viděli, byly mezi sedmi a patnácti lety, ale nespátřili jsme jediné mimino! Návštěva cizinců by měla navíc vyvolat zvědavost. Vždyť je to koneckonců něco výjimečného. Ale tady nic. Děti si ani nepřestaly hrát, ani se na nás nepodívaly. Jako by je o naší přítomnosti už někdo informoval. A nakonec si pořádně prohlídni náš příbytek."

"Je primitivní."

"Tolik zas ne. Jen se podívej, jak je to dřevo opracované."

Ray si prohlédl šest kůlů zaražených do země a silné větve nesoucí střechu ze širokých listů.

"Všechno je velice pečlivě pospojované a kůly jsou nařezané."

"A čím asi?" posmíval se Mark. "V celé vesnici jsme neviděli nic, co by připomínalo nůž nebo sekeru.

Snad na všechno nepoužívají jenom zuby?"

"To je pravda," uznal Ray, "řezy jsou jako od pily nebo..."

"Nebo od laseru," dokončil Mark.

Android souhlasně pokýval hlavou. "A co z toho vyvozuješ?"

"Momentálně nic, ale myslím si, že musíme pokračovat v průzkumu a v případě potřeby vyprovokovat nějaký incident, aby se ti chytráci demaskovali."

Konverzaci, kterou vedli naštěstí jen telepaticky, přerušil příchod svěží a usměvavé Siry.

"Co bys řekl procházce po lese, Marku? Nedaleko odtud je taková menší hora a z ní nádherný výhled na oceán."

Mark nabídku přijal s nadšením a vyslal k Rayovi: "Primitivové zpravidla myslí na to, jak si obstarat potravu, a ne na ryze estetické záležitosti."

Mladá žena rázně vykročila a zanedlouho vešli do lesa. Mark se s pobaveným úsměvem díval, jak se Sira proplétá mezi keři a dává si pozor, aby si sukničce nepotrhlala o trny.

I po dvou hodinách držela Sira stejné tempo, třebaže bylo stále větší horko. Na Marka začínala padat únava a po zádech mu tekly proudy potu. Stiskl zuby a v duchu si zabručel: Děvenko, ty máš něco za lubem.

Měl štěstí, že SDPP pořádá pro své agenty dlouhý a náročný výcvik. Snažil se dýchat do rytmu kroků. Když šli už třetí hodinu, Ray mu podstrčil dvě povzbuzující tabletky a Mark je s chutí cucal. Sira mu mezi stromy ukázala holý vrchol. Nezdálo se, že by ji pochod nějak unavil.

"To je náš cíl," řekla. "Ale určitě si chceš odpočinout, ne?"

Mark neváhal ani zlomek vteřiny. "Ani ne," řekl s předstíranou bujarostí. "Odpočineme si radši až nahoře, pokud ty nejsi unavená."

Síře se na okamžik objevil v očích záblesk - byl to údiv, nebo vztek? - ale svižně pokračovala v cestě. Nicméně musela poněkud zpomalit, protože stezka začínala prudce stoupat. Občas se otočila, aby se ujistila, že Mark jde stále za ní.

Konečně dospěli na vrchol. Byl holý, nerostl na něm jediný strom. Naskytla se jim skutečně nádherná vyhlídka. Na jedné straně les mírně klesal k moři lesknoucímu se ve slunci, na druhé straně rámovalo vzdálený obzor vysoké pohoří, jehož zasněžené vrcholky se třpytily tisíci světly.

Mark se rozhlédl a poznamenal: "Příliš námahy skoro pro nic. Není tady ani nic k jídlu."

Sira sebou málem trhla. "Ale ta krása, ta vyhlídka!"

Mark pokrčil rameny. "V mé vesnici investujeme sílu do práce."

Dívka sevřela rty, zřejmě jí došlo, že roli primitivní ženy hraje špatně. Lehla si na zem, zavřela oči a zašeptala: "Když už nemáme nic k jídlu, tak si aspoň odpočineme. Musím přiznat, že mě tenhle výlet unavil."

Mark si lehl vedle ní a za pár minut na něj přišla ospalost. Stejně jako včera cítil, jak se do něj vkrádá jakási cizí myšlenka. Okamžitě se v duchu soustředil na Sírinu anatomii.

Sira se poněkud suše zeptala: "Na copak to myslíš, Marku?"

Pozemšťan se převálil na bok a přitiskl se k ní. "Na tebe, na koho jiného než na tebe."

Vášnivě ji objal a Sira protestovala: "Ne! Ted' ne! Tady ne!"

Mark byl nicméně vytrvalý a nepolevil, dokud je nestrlh vír vášně. Ray zatím s obvyklou diskretností prozkoumával okolí; věděl, že vedení SDPP nevidí rádo, když agenti laškují s domorodými ženami. Po nějaké chvíli Sira pomalu vstala. Povzdechla si a natáhla se pro sukni, která ležela pohozená o kus dál.

"Vrátíme se," řekla zamyšleně.

Sestup byl rychlejší než výstup a zakrátko vešli do lesa. Sira šla i ted' napřed a najednou se zastavila.

"Pozor," zašeptala. "Před námi je rusk."

Mark okamžitě zpozoroval šupinatého netvora podobného tomu, kterého Ray dezintegroval.

"Nebojte se," dodala Sira. "Jsou to býložravci a na člověka nikdy neútočí."

"Jasně," posmíval se Mark. "Stačí se podívat, jak mile se tváří a jaké má rozkošné zoubky."

Sira jako by ho neslyšela. Přivřela oči a na něco se zřejmě soustředila.

Rusk se zastavil. Bylo cítit, jak ho instinkt nutí, aby se vrhl na kořist, ale jakási vůle mu v tom zabraňuje.

Tu si Mark všiml, jak se Sira zkrivil obličej a po čele jí kanou velké kapky potu. Bylo zřejmé, že vydává značné úsilí, ale že jí docházejí síly. Ze sevřeného hrdla se jí vydral sten.

"Pozor... Někáká větší vůle než moje... Duch ruska..."

Ještě vykřikla, skoro až směšně, a svalila se jako žok. Netvor, jakoby osvobozen od pout, která mu bránila v pohybu, se vrhl vpřed s otevřenou tlamou a... vtom jako by zasáhl blesk, pohltilo ho světlo a žár. Ray musel opět použít dezintegrátor.

Mark okamžitě přiklekl k Sire a s úlevou zjistil, že pouze omdlela.

"Vezmi ji," nařídil Rayovi. "Nechci, aby si všimla té spouště po dezintegrátoru, až se probere."

Šli asi půl hodiny, když Sira dala několika vzdechy najevo, že se probírá. Ray ji položil na kraj potůčku a Mark jí cákal vodu do obličeje. Pomalu otevřela oči. Nejdřív se zatvářila zmateně, ale potom se jí vrátila paměť.

"Pozor!"

Mark jí něžně položil ruku na čelo. "Neboj se. Jsi v bezpečí."

"Ale ten rusk..."

"Odešel přežvykovat trávu o kus dál. Byl bych rád, kdybys mi ted' laskavě vysvětlila, oč jde."

Sira se už bohužel vzpamatovala. Zavrtěla hlavou, až se jí rozlétly plavé kadeře.

"Jenom se mi udělalo špatně. Můžeš za to ty. Nutil jsi mě jít příliš rychle," vymlouvala se s neskrývanou zlobou. "Ted' už se cítím dobře. Jdeme, odpočinu si ve vesnici."

Z hrdosti odmítla Markovu ruku, když jí chtěl pomoci vstát. Zpočátku trochu vrávorala, ale brzy měla krok pevný a kráčela rychle. Jakmile došli do vesnice, řekla: "Jděte se najíst, dají vám všechno, co budete chtít. Musím okamžitě za otcem."

8

V temné chýši seděly proti sobě dvě postavy, měly zavřené oči a byly pohroužené v hluboké mlčení.

"Takhle to bylo, otče," informovala náčelníka telepaticky Sira. "Absolutně nechápu, co se mohlo stát."

"Nemůže za to ten pozemšťan?"

"To bych neřekla. Jsem přesvědčená, že to byl někdo z našich. Měl značnou psychickou sílu."

"To není možné. Jenom Caal a já jsme věděli, že ho vezmeš na horu. Co se stalo s tím ruskem? Ve chvíli, kdy jsi už jeho mysl nekontrolovala, měl na vás zaútočit. Dobře víš, jak jsou ty bestie kruté. Bestie, kterým jsme dovolili přežít jen z úcty k druhům."

"Nevím, co se dělo, protože jsem omdlela. Pokoušela jsem se z pozemšťana něco vytáhnout, ale z jeho ironické odpovědi jsem pochopila, že mi nedůvěřuje. Řekla bych, že je mnohem chytrější než ti ostatní."

"Zkusila jsi mu prozkoumat mysl?"

"Ano, ale to byl další neúspěch. Napadá mě, jestli na to nepřišel a jestli nějak šikovně nezamlžuje své myšlenky."

Kher hovor rázně přerušil, protože se mu hlásila jiná, vzdálená myšlenka. Rysy mu ztuhly a Sira si všimla, že zaťal pěsti tak pevně, až mu zbělely klouby.

Dlouho setrval v nehybnosti a po tváři mu zvolna stékala slza. Když si všiml dceřina polekaného pohledu, konečně jí vysvětlil, co se stalo:

"To je hrůza! Wex se pokoušel dostat do A3. Město je naprosto odříznuté a hlídkují v něm ozbrojení muži."

"Pozemšťané?"

"Ne, Juveňané. Podle Wexe tam právě došlo k nějakému převratu."

"Panebože!" vykřikla Sira. "Co ještě chtějí? Máme přece všechno!"

"Zdá se, že se cvičí v boji. Jako by násilím chtěli vnutit své ideje celé planetě, a dokonce i jiným světům."

"Tomu nevěřím," zavrtěla Sira hlavou. "Naši by se k tak směšné hře nikdy nepropůjčili."

"To není tak jisté. Podle Wexovy zprávy jsou někteří přesvědčeni a jiní byli donuceni. Zřejmě už popravili několik odpůrců."

Z dívčina hrdla se vydral bolestný výkřik.

"Juveňané nejsou takových činů schopni! Co když je to přece jen pozemský útok? Jen pozemšťanům zůstala surová a primitivní mentalita."

"To je to, nač se ptám a nač potřebuji rychlou odpověď."

"Když Mark nepromluví, co uděláš?"

Kherovy bleděmodré oči zasvítily do tmy. "Podívám se mu do mozku po dobrém, nebo po zlém."

"Ale tím mu ho můžeš nenávratně poškodit. Máme na to vůbec právo?"

"Jiné řešení nevidím. Možná na tom závisí budoucnost všeho našeho lidu. Než se připravíme, pár hodin si odpočín."

× × ×

Po rychlém jídle se Mark natáhl na travnaté lůžko.

"Co chceš dělat?" zeptal se ho Ray.

"Zatím musíme čekat," vzdychl si Mark. "Sira se mi dvakrát pokoušela prozkoumat mozek, ale nepovedlo se jí to. Navíc určitě pochopila, že jsem se jí posmíval, když jsem jí řekl, že se ten rusk vrátil pokojně na pastvu. Myslím, že se co nevidět něco stane."

Sotva vyslovil ta slova, vpadli do chýše čtyři muži. Měli na sobě sice jenom suknice, ale v rukou drželi jakýsi trojúhelník zakončený tenkým hrotem.

"Pozor, to jsou laserové pistole," varoval Marka Ray. "Zesil pole!"

Jeden z mužů přikázal strohým až nenávisným hlasem: "Marku, pojď s námi. Chce tě vidět Kher."

Pozemšťan zvolna vstal, ukázal na zbraně a ironicky podotkl:

"Setkat se s vaším náčelníkem mi bude vždy velikou ctí, ale máte podivné nástroje. Takové jsem ve své skromné vísce nikdy neviděl."

Ten, který měl zřejmě akci na povel, zavrčel: "Dělej, nebo ti pomůžeme!" Potom se otočil k Rayovi: "Ty zůstaneš tady."

"Lituji," odpověděl klidně android, "ale půjdu s přítelem."

Juveňan zvedl zbraň, ale pak zaváhal. "Tak pojďte oba," řekl nakonec. "Ale jestli se pokusíte o útěk, oddělám vás oba, to vám přísahám."

Za pár minut vešli do velké chýše osvětlené dvěma starobylými olejovými lampičkami. Na podlaze se rýsoval temný čtverec - otvor do nějaké hluboké šachty. Kher stál na jejím okraji a tvářil se přísně. Po pravé ruce měl Siru.

"Marku," promluvil suše, "chci vědět, odkud přicházíte a jaké máte úmysly. Abych se přesvědčil, že mi nelžete, musím prozkoumat vaši mysl. Pokud nechcete, abych vám nenávratně poškodil mozek, nepokoušejte se o odpor."

"Prosím tě, Marku, poslechni otce," zapřísahala ho Sira.

Z každé strany přistoupil k Markovi jeden muž a popadli ho za ruce. Třetí ho držel za hlavu. Kher k němu udělal krok a oči se mu leskly.

Mark okamžitě pocítil, jak mu do neuronů vniká panovačná myšlenka. Bojoval, soustředil se plně na Siru: Sírčina řádra, Sírčin klín, milování se Sirou...

Kher zrozpačitel příliš erotickými narážkami na konání své dcery a zarazil útok. Právě v té chvíli se Markovi konečně podařilo naladit se na neurony svého protivníka. Vyslal: "Přejete-li si vysvětlení, proč

se nezeptáte rovnou?"

Starý náčelník se zachvěl, jako by se dotkl obnaženého elektrického drátu.

"Myslel jsem," zakoktal, "že pozemšťané nejsou telepati."

"To máte pravdu, ale já jsem výjimka. Při jedné výpravě jsem měl to štěstí, že jsem potkal výjimečnou bytost, od níž jsem se mnohému přiučil."

Kher se uklidnil a na rtech se mu objevil lehký úsměv. "V tom případě, příteli, co kdybychom si pohovořili od srdce? Jistě víš, že v telepatii se nedá nic předstírat ani zakrývat."

"O nic jiného mi nejde. Abych dal najevo dobrou vůli, začnu sám a sdělím vám cíl své cesty."

Když skončil, Kher zamyšleně pokýval hlavou.

"Nyní ti já vysvětlím naši situaci. Juveňanská civilizace je stará mnoho tisíc našich let. Zpočátku jsme se vyvíjeli podobně jako vy. Když naše technika pokročila natolik, že nás zbavila hmotných starostí, naskytla se otázka: Budeme investovat svou energii k dobývání vesmíru? Jenže pak naši pozornost zaujal jiný problém. Náš poněkud živelný rozvoj s sebou přinesl značné znečištění atmosféry. Lesy umíraly, z oceánů se stávaly stoky. Nešlo jen o estetickou stránku věci, hrozilo nám vážné nebezpečí - nedostatek kyslíku. Přírozené zdroje kyslíku jako rostliny a oceány nebezpečně ubývaly a naši vědci vypočítali, že za necelá tři století nám hrozí udušení."

Kher si vzdychl a pokračoval: "Vzniklo velice silné ekologické hnutí. Bylo rozhodnuto, že města a továrny budou přemístěny do podzemí a povrch planety že uvolníme přírodě. Tato gigantická práce nám zabrala veškerou energii na mnoho staletí, ale dovedli jsme ji zdárně do konce. Zatímco na povrchu se příroda prudce zmocňovala svých práv, náš podzemní život dostal řád. Nové továrny byly plně automatické a vyžadovaly jen minimální dohled. Současně byl zaveden přísný program omezování porodnosti a počet obyvatel pravidelně klesal."

"Kolik je vás teď?"

"Asi deset milionů. Továrny, které byly vybudovány v době, kdy nás bylo stokrát víc, pracují jen na částečný výkon, takže se opotřebovávají jen velice pomalu."

"Odkud berete energii? Na povrchu není nic patrné."

"Odebíráme ji přímo z magmatu. Vzdali jsme se těžby kovů a všechno syntetizujeme z energie."

"Tak k čemu máte ty vesnice?"

"Je to něco, čemu na Zemi říkáte prázdninové kolonie. Pravidelně dostáváme chuť opustit sterilní a regenerovanou podzemní atmosféru a chceme se nadechnout svěžího vzduchu. Ale řídíme se přísnými pravidly. Nebereme na povrch nic, co není přírodního původu. A tak žijeme v chýších, chováme dobytek, hrajeme si na hrnčíře nebo na tkalce. Vedeme tak pokojný život, jak jsme si odedávna přáli."

"Proč jste se neotevřeli prvním pozemšťanům?"

"Jejich přilet nás překvapil. Potají jsme jim prozkoumali mysl a vaše civilizace nás zděsila. A protože nás považovali za primitivy, usoudili jsme, že bude nejlepší je při tom nechat. S úlevou jsme sledovali, jak odlétají. Skoro jsme na jejich návštěvu zapomněli, ale loni přiletěl další pozemšťan."

Mark sebou trhl. "Unie žádnou další výpravu na Juvenii neposílala. Kdo to byl?"

"Jednoho dne přistála na břehu oceánu kosmická loď. Zřejmě potřebovala nějakou opravu, protože kolem ní vládl čilý ruch. Potom se k vesnici přiblížilo jakési vozítko, řídil je veliký vousáč. Měl automatického tlumočníka, a tak došlo k jakés takés debatě. Sahráli jsme mu pochopitelně tutéž komedii a myslím, že se nám podařilo ho ošálit. Za pár dní loď odletěla."

"A jaký teď máte problém, když jste se rozhodl všechno mi to říct?"

Kher se pousmál. "Zaprvé, Sira dobře pochopila, že máš vážné pochyby. Nejlepším důkazem byl tvůj sarkasmus. Ostatně, děkuje ti za záchranu života. Ti ruskové jsou hrozní!"

Mark jen nedbale mávl rukou, jak byl nedočkavý na pokračování.

"Ale hlavně," pokračoval Kher, "došlo k vážné události. Vzbouřilo se jedno naše město, které leží tisíc kilometrů na sever odtud a kterému říkáme A3."

"Proč nezavoláte policii?"

Starý náčelník se pobouřeně ohradil. "UŽ několik set let nemáme ani policii, ani armádu a vlastně ani vládu. Existuje pouze rada dvanácti moudrých, které v současnosti předsedám. Když je třeba učinit závažné rozhodnutí, sejdem se a uvažíme to. Když dospějeme k nejlepšímu řešení, předložíme je

spoluobčanům. Telepaticky, je to tak nejrychlejší. Juveňané jsou rozumní lidé a uznávají oprávněnost našich rozhodnutí. Občas se vyskytnou námitky. Potom diskutujeme tak dlouho, dokud všechny nepřesvědčíme."

"A zkoušíte to i s občany A3?"

"Pokoušel jsem se, ale marně. Připadá mi, že jakási neznámá bariéra brání mým myšlenkám, aby je dosáhly. Můžete mi potvrdit, že se nás pozemšťané nepokoušejí dobýt?"

Mark se na chvíli zamyslel. "Můžu vás ujistit, že Unie to určitě nemá v úmyslu. Bohužel ne všichni mí spoluobčané jsou tak moudří jako vy. Nemůžu vyloučit, že se nějakí zvrhlíci nepokoušejí udělat si na Juvenii maskovanou základnu."

V té chvíli se ozvalo tiché zabručení. Otvor vzadu byl ve skutečnosti antigravitační šachta a z ní se teď vynořil Caal. S údivem se podíval na pozemšťany, a když spatřil Siru, podivil se ještě víc.

"Heleďme se. Podařilo se ti uniknout ruskovi?"

Dívka mechanicky odpověděla: "Jak to, že..." Nedořekla, vytřeštila hrůzou oči a vykřikla: "Ty... to ty ses tedy chtěl zmocnit mysli té šelmy!"

Hrubé Caalovy rysy se zkřivily ve zlém úšklebku.

"Doufal jsem, že bol z tvého zmizení otce na nějakou dobu zaměstná a nebude se mi plést do mých věcí. Bohužel to nevyšlo. Než jsem stačil Wexe zlikvidovat, poslal mu zprávu. Nevadí. Teď jsem pánem jak A2, tak A4."

Kher se vzpomádal z překvapení a upřeně se na Caala zahleděl. Chvilí se němě pozorovali.

"U mě nemáš naději," posmíval se mu Caal. "Možná to nevíš, ale jsem silnější telepat než ty, mnohem silnější, bratříčku. Radě bych měl předsedat já."

Kherovi se zračilo ve tváři vypětí. Znovu se marně pokusil bratra ovládnout, ale nakonec se zhroutil k zemi. Tři muži stojící u Marka ztuhli. Dívali se na náčelníka a ani je nenapadlo ho zvednout.

Caal se zachmuřeně podíval na pozemšťana. "Chci vědět, proč jsi sem přiletěl."

I když Mark psychický útok očekával, byl tak prudký, že narušil mentální bariéru, kterou se pokoušel vytvořit, a jeho neurony byly vydány napospas ničivému průzkumu. Zareagoval instinktivně, až dětinsky. Vyrázil pěstí a našťestí zasáhl protivníka do brady. Caal překvapením a bolestí odvrátil a Mark okamžitě cítil, jak psychický tlak na jeho neurony polevil.

Caal se neznal vzteky. Zpod tuniky vytáhl laserovou pistoli a namířil na Marka.

"Za to, že jsi vztáhl ruku na mě, budoucího vládce Galaxie, zemřeš!"

Laserový paprsek při kontaktu se silovým polem jenom zajiskřil. Caal byl přesvědčen, že svého protivníka zabil, a namířil na bezvědomého Khera.

Ray našťestí zareagoval se svou obvyklou pohotovostí. Z ukazováku mu vyšlehl tenký paprsek a prošel Caalovou rukou. Caal zařval bolestí a upustil pistoli. Než mu v tom Mark stačil zabránit, skočil zpátky do antigravitační šachty a vmžiku zmizel.

Kher se zatím probral a Sira se mu snažila pomoci na nohy.

"Nemůžeme za ním?" zeptal se Mark.

"To nejde," zasupěl Kher. "Pod námi je právě A4. A slyšeli jste, že je Caal ovládá."

"V tom případě bude rozumnější rychle se vzdát, než se vrátit s posilou."

"Aspoň na čas můžeme šachtu zablokovat," vykřikla Sira, skočila dozadu a zatáhla za několik zamaskovaných pák. "Takhle máme dva tři dny pokoj."

9

Mark začínal mít vážné obavy. Kher už dobrou půlhodinu telepaticky diskutoval se čtyřmi Juveňany a stále z toho nic nebylo.

"Tak co," naléhal Mark. "Jak jste se rozhodli?"

Kher se na něj smutně podíval. "Aspoň jsme se dozvěděli, že povstání vede můj vlastní bratr. Věděl jsem, že je žárlivý a ctižádostivý, ale nikdy by mě nenapadlo, že si dovolí tak pošlapat naše zákony. Bohužel říkal pravdu, ztratil jsem jakýkoli kontakt s A2 i s A4. Nicméně jsem stačil o situaci informovat kolegy z rady. Budou varovat všechny ještě svobodné občany."

"Dokážou se zmobilizovat a přejít do protiútoků?"

"To nevím," Kher nešťastně zavrtěl hlavou. "Už po staletí jsme nepoznali sebemenší potíže a taková situace je naprosto vyvede z míry." A zlostně dodal: "Za to všechno můžete vy! Nestalo by se to, kdyby nepřiletěli pozemšťané!"

Rozzlobený Mark suše odpověděl: "Pokud v tom mají prsty pozemšťané, pak jsem tady proto, abych získal důkazy a přispěl k jejich zatčení. Ale zatím jediná bytost, která se mě pokoušela zabít, byla odtud." Kher zesmutněl a zpod víček mu vyklouzly slzy.

"Promiň, příteli, má slova předstihla myšlenky. Co bychom měli podniknout?"

"Ze všeho nejdřív se musíte vrátit do města, tam budete v bezpečí před nečekaným útokem."

"Nejbližší antigravitační šachta je ale bohužel šedesát kilometrů odtud."

Mark se na chvíli zamyslel. "Myslím, že vám můžu pomoci."

Ray okamžitě pochopil, co má v úmyslu, a namítl: "Zapomínáš na zákon o nevměšování. Nemůžeme dát pozemskou techniku k dispozici domorodému obyvatelstvu a už vůbec se nemůžeme plést do ryze místních konfliktů."

"Nejsme na misi SDPP, ale vyšetřujeme pro Vesmírnou policii," odbyl ho Mark. "Co když jsou do toho povstání zapleteni piráti?"

Když si Mark všiml Kherova tázavého pohledu, otevřeně mu vysvětlil své dilemma.

"Tyto obavy vás ctí," pravil Kher vážně. "Netušil jsem, že vaše vláda má takovou úctu k jiným národům."

Lítostivě pak dodal: "Kdyby o tom věděl můj předchůdce, patrně bychom vám nesehráli takové divadýlko. Ale teď musíme myslet na budoucnost. Jak chcete postupovat?"

"Ray zavolá modul z naší lodi a ten nás rychle přenese, kamkoli budete chtít."

Android uposlechl a zakrátko hlásil: "Modul opouští Neptun."

Náhle se zarazil. Mark, který jeho reakce dobře znal, zneklidněl. "Co se děje?"

Ray odpověděl až za chvíli: "Modul právě vybuchl. Zasáhly ho čtyři řízené střely a nepodařilo se mi jim vyhnout."

Mark se mrzutě zašklebil. Informoval Khera o tom, co se stalo. "Tentokrát už nemůžeme pochybovat. Za všechny nepříjemnosti můžou určitě pozemšťané, protože nevěřím, že vaši lidé mají takové zbraně," dodal.

"Zatím jsme o nich nevěděli," zvolala Sira.

Mark se tedy zeptal Raye: "Můžeš navést Neptun na přistání tady u vesnice?"

"Nebylo by to rozumné. Dokud je na oběžné dráze, chrání ho automatické obranné systémy. Když ho naši protivníci napadnou, okamžitě vyšle na Zemi žádost o pomoc. Ale kdybych ho chtěl navést na přistání, musím přerušit obranu. Pak bude vystaven na milost a nemilost první střele. Když naši protivníci tak rychle zaměřili modul, určitě dokážou sledovat jeho dráhu a snadno zjistí místo plánovaného přistání."

"Obávám se, že máš pravdu," uznal Mark. "Takže jsme odkázáni jen sami na sebe a Službě nemůžeme předat sebemenší zprávu."

Obrátil se ke Kherovi a dodal: "Lituju, ale nemůžu vám pomoci. Musíme dojít do druhého města pěšky. Šedesát kilometrů není nepřekonatelná vzdálenost."

Jeho návrh byl přijat až po několikaminutové diskusi. Nakonec se dohodli, že půjde Kher se Sirou a s dvěma mladíky, další dva budou hlídat antigravitační šachtu.

"A co ostatní?" zeptal se Mark.

"Převrat je naprosto vyvedl z rovnováhy a netroufají si odejít, protože mají v A4 rodiny."

"Musíme se okamžitě vydat na cestu," naléhal Mark, "než na nás zaútočí. Vyspíme se pár hodin před východem slunce."

"To zní rozumně," souhlasil Kher. "Vyrazíme tedy hned."

"Nezapomeňte na zásoby," vzpomněl si Mark. "Musíme v lese přežít dva až tři dny."

Náčelník se zatvářil překvapeně. "Promiňte. Na takovou maličkost jsem úplně zapomněl. Zpravidla nemáme ve zvyku se starat o materiální zabezpečení, protože býváme vším dostatečně zásobeni."

"Začínám si myslet," zažertoval Mark, "že jediným skutečným primitivem jsem tady já. Já totiž opravdu žil mezi divokými kmeny."

Kher nařídil mladíkům: "Zyre, Koleme, seberte všechny placky a síry, které najdete, a vezměte je s sebou."

Mladíci odešli a Kher se zeptal: "Budeme potřebovat ještě něco?"

"Ano, ale to se nenajde všude."

"Co je to?"

"Hodně štěstí," ušklíbl se Mark.

× × ×

Unavený Kher s povzdechem klesl k zemi. Skupinka pochodovala celý den a dopřála si jen hodinu odpočinku k polednímu, když slunce pražilo nejvíc.

Těžký den zanechal stopy na tvářích poznamenaných únavou. Když pojedli ze skromných zásob, ulehli na noc. Už rozespalý Kher zabručel: "Musíme postavit hlídky. Do tohoto lesa se vrátila primitivní fauna a jsou zde nebezpečné šelmy."

"Klidně si odpočítejte," řekl Mark. "Ray bude bdít za nás."

"Dokáže odrazit jejich útok?"

Pozemšťan se neubrnil ironickému úsměvu. "Nemějte strach, jeho argumentům nic neodolá."

"Doufám, že nejsou brutální."

"Ujišťuju vás, že Ray ekologickou rovnováhu vaší planety nezvrátí."

Vyčerpaný Kher pak konečně usnul. Mark si lehl vedle Siry a s naprostou samozřejmostí jí položil ruku na řadro.

Zachvěla se. "Ach ne!" vydechla polekaně. "Dneska ne. Jsem vyčerpaná. Cožpak vy pozemšťané neumíte myslet na nic jiného?"

"Zpravidla ano, ale já jsem výjimka. Klid. Chtěl jsem ti jen popřát dobrou noc a aby se ti zdálo něco pěkného."

× × ×

Druhý den hned po svítání se skupinka po jednotvárné vegetariánské snídani připravovala na cestu.

"Kdyby se naskytla příležitost, rád bych si někdy dal pravou pečení," poznamenal Mark mimochodem.

Sira sebou trhla. "Ty bys chtěl jíst maso z mrtvého zvířete?"

"Lásko, jsi báječná milénka, ale tvé gastronomické vzdělání by nutně potřebovalo doplnit."

Debatu, která se dostávala špatným směrem., naštěstí ukončil Kher: "Kolik jsme toho ušli včera?"

"Tak třicet kilometrů. Když nenarazíme na nějakou překážku, měli bychom do vesnice dojít dnes večer. Nad kterým je městem?"

"Nad A5."

"Těm vašim jménům jako by chyběla poezie."

"To je sice možné, ale je to praktické," poznamenala Sira.

Statný pohledný blondák jménem Zyr otráveně konstatoval: "Už máme jen několik placek a dva sýry. Jestli dneska večer nedojdeme do vesnice, pak už nám to s prázdnými žaludky moc nepůjde."

Rozložitější Kolem se k němu přidal: "Dejme se tedy na cestu a neztrácejme čas."

Záhy se však dostavila únava po předešlém dni a po nepohodlné noci a Sira, která z hrdosti kráčela v čele, musela zpomalit. Nejunavenější byl zřejmě Kher, ten postupoval vpřed jen s nesmírným vypětím vůle.

"Rayi, podpírej ho a dej mu povzbuzující tabletu," nařídil androidovi Mark.

Když se rozhodli pro polední přestávku, Mark zjistil, že neušli ani deset kilometrů.

Zyr a Kolem si směšně třeli kotníky, aby zmírnili křeče. Marka však mnohem víc zneklidňoval Kherův stav. Sírín otec si nestěžoval, ale z jeho ztrhaných rysů se dala vyčíst nesmírná únava. Nebýt Raye, určitě by už nemohl pokračovat.

Rovným dílem si rozdělili zbývající zásoby. Když doba vyhrazená odpočinku uplynula, první vstal Kher a dal signál k dalšímu pochodu. Za dvě hodiny se dostali na rozsáhlé travnaté prostranství v řídkém lese.

Mark ukázal na stádečko přežvýkavců s mohutnými rohy.

"To jsou arové," vysvětlila mu Sira. "Jsou to absolutně neškodní býložravci."

Velký samec jako by chtěl její slova vyvrátit. Několikrát potřásl rohy a chraptivě zabučel. Zvedl hlavu a zavětril.

Mark se rozhlížel po nějaké skupině stromů, k níž by se skupina mohla uchýlit, ale terén byl naprosto otevřený. Arové utvořili půlkruh, jako by byli poslušni jakéhosi tajemného instinktu. Zvolna k nim

postupovali se skloněnými hlavami, rohy ve výši lidského hrudníku.

Sira náhle zneklidněla. "Zpravidla prchají, jakmile spatří člověka. Tati, myslíš, že to něco znamená?"

Kher zavřel oči, soustředil se a rázem zbledl.

"Rychle utečte," vydechl. "Cítím Caalovy myšlenky, jak jim do mozků předávají zuřivost a zlost. Pokusím se je zadržet."

Jako první reagoval Kolem a rychle se dal na útěk. Tím vyprovokoval reakci arů. Ostatní Juveňané zděšením znehybněli.

"Rayi," zašeptal Mark.

Z androidova předloktí vyšlehl fialový paprsek a devět z deseti arů zmizelo z povrchu zemského. Desátý uběhl ještě kousek a potom se s žalostným bučením svalil k zemi. Mark se na Raye tázavě podíval a android mu vysvětlil: "Na toho posledního jsem radši použil laser. Napadlo mě, že kousek pečeně by ti přišel k večeři vhod."

"Díky, ty vždycky myslíš na všechno. Vyřízni pořádný steak. A jestli naši přátelé budou mít večer hlad, věřím, že si dají taky, i když si maso hnuší."

Vyděšení Juveňané se natáhli na trávu a Kolem se pomaloučku vracel ke skupině. Mark přistoupil k Sire, která se ještě chvěla.

"Tvůj strýček se patrně zlobí dál," zažertoval. "Jak zjistil, kde jsme?"

Dívka pokrčila rameny. "Zřejmě se napojil na mysl někoho z nás a počkal si na příhodný okamžik."

"Takže přesně ví, kde jsme," zašklebil se Mark, "a navíc ví, kam máme namířeno."

"Bohužel ano," Panenky se jí rozšířily hrůzou. "Co to Ray dělá?" vyhrkla.

"Klid, jenom mi připravuje večeři. Jste schopni pokračovat v cestě?"

Kher se pracně postavil. "Musíme." Lítostivě se rozhlédl po pasece a dodal "Musel je pozabítet všechny?"

"Bohužel," odvětil Mark rozpačitě. "Mám alergii na trkání. Ale jestli vy jste proti tomu imunní, měli jste mi to říct dřív."

"Ještě jednou se omlouvám, ale srdce mi krvácí, když vidím, jak veškerá pravidla naší civilizace jsou najednou vzhůru nohama."

Došel k nim Ray a na rameni nesl zadní kýtu ara. Kher instinktivně ustoupil, ale nakonec přijal androidovu ruku, nabízející mu pomoc.

Mark šel v čele vedle Siry.

"To se Caal může napojit na něčí mysl, aniž by to ona osoba věděla?"

"Ta ne, ale ví, kam se má zaměřit, a pak mu stačí dostat se do neuronů kteréhokoli živočicha. Tak to udělal i s tím ruskem."

Cesta pokračovala trdně a jednotvárně, jejich postup navíc zpomaloval lesní podrost a husté křoviny je nutily k četným obchůzkám.

Zastavili se na břehu potůčku. Každý se mohl napít a osvěžit.

Zatímco si poutníci s rozkoší namáčeli bolavé nohy do studené vody, Ray začal chystat večeři. Laserem nařezal asi dvacet prutů a na ně napíchl kusy masa. Když rozně připravil, rozdělal oheň. Klidně počkal, až dřevo dohoří a žhavé uhlíky začnou vydávat rudý žár. Potom položil několik rožňů mezi dva kameny a pozorně sledoval, jak se maso peče.

Juveňané se shromáždili u potoka a občas se na Raye zděšeně podívali. Mark se rychle vykoupal a teď se sušil na trávě. Po chvíli vstal a přisedl si k ohni. Android mu podal jedno ražniči.

"Tohle už je. Sůl sice nemáme, ale našel jsem rostlinu, která připomíná pozemský rozmarýn."

Mark ochutnal první kousek a uznale pokýval hlavou.

"Až mě pošlou do důchodu, tak si klidně otevřeme restauraci. S tvým kuchařským nadáním brzo zbohatneme."

"Ale díky té speciální kůře, kterou ti poskytla rozkošná prezidentka Maraly, bych asi čekal moc dlouho. V našich dobrodružstvích jsem to vždycky nejvíce schytl já, i když se tvrdí, že jsem nezníčitelný."

Mark se s náramnou chutí pustil do jídla a nevšímal si, že někteří Juveňané se k němu stále častěji otáčejí. První to vzdal Zyr. Vstal a přistoupil k Markovi.

"Kolik kilometrů nám ještě zbývá? Co myslíš?" zeptal se.

"Nejmíň deset. Když uvážíme obtížný terén, tak do vesnice dojdeme někdy před poledním."
Všiml si, že se Zyr lačně dívá na ražniči, a nedbale se ho zeptal: "Neochutnáš Rayovu kuchyni?"
Mladík chvíli váhal, ale potom natáhl ruku. "Jenom kousíček, na ochutnání."
Ray mu hned podal jedno ražniči a Zyr ho neobratně vzal do ruky. Zahanbeně se podíval na ostatní Juveňany a nedůvěřivě se zakousl do prvního kousku masa.
Zřejmě mu zachutnalo, protože po dalších dvou soustech se posadil vedle Marka a vesele se cpal. Siru a Kolema hlad přivedl k ohni a oba rovněž podlehl pokušení. Posadili se a android je rychle obsloužil.
Pouze Kher setrval palčatě na svém místě.
"Dones mu dvě tabletky," požádal Mark telepaticky Raye, "jinak se ráno nezvedne."

10

Slunce jim stálo nad hlavou, když konečně došli do vesnice. Kher byl na pokraji zhroucení a Ray ho od rána musel prakticky nést.
Jejich příchod všechny překvapil. Hned se k nim seběhlo asi deset Juveňanů a nabízeli jim pomoc.
Odpočívali v osvěžujícím a blahodárném stínu jedné chýše a dvě mladé ženy jim přinesly placky, sýr a mléko.
Mark potlačil úšklebek, vypil pohár a Siře, která seděla vedle něj, zašeptal do ucha: "To nikdy nepijete nic jiného než produkty prsních žláz vašich zvířat?"
"Je to ten nejzdravější a nejpřirozenější nápoj, který máme!" odpověděla udiveně. Po pracném vzpomínání dodala: "Nemáš náhodou na mysli kvašené nápoje?"
Markovi v očích zableskla naděje, ale rychle pohasla, když Siřa pokračovala: "Už dávno jsme je vyřadili z jídelníčku. Neměly výživnou hodnotu a k tomu ještě škodily zdraví."
"Právě toho jsem se bál," povzdychl si.
Obyvatele vesnice silně překvapila zpráva, že v některých městech jsou nepokoje.
"Nic takového se v A5 neděje," prohlásil hubený dlouhán s prokvetlými vlasy.
"Kdy jste byli ve městě naposled?" zeptal se nedůvěřivě Mark.
"Před třemi dny a všechno tam bylo v pořádku."
Kher se uklidnil a usmál se. "Pro jistotu se spojím s jedním členem rady v A5."
Zavřel oči a tvář mu ztvárněla. Ale postupně se mu obličejové svaly uvolňovaly a on s úlevným vzdychnutím prohlásil: "Whur mi právě potvrdil, že v A5 je klid. Můžeme tam sestoupit bez jakéhokoli nebezpečí. Už nás čeká a chce s námi projednat naše problémy."
Šel příkladem a první vstoupil do antigravitační šachty. Za ním hned Sira. Mark a Ray je následovali až po krátkém váhání. Pád připadal Markovi nekonečný.
"Jsme asi dvě stě metrů pod zemí," informoval ho Ray. "V takové hloubce nemohly detektory Neptunu zjistit zdroje energie."
Dostali se do prostorné, jasně osvětlené kruhové místnosti, z níž vedla řada chodeb. Kher přistoupil k příteli Whurovi, vysokému, štíhlému muži. Whur se tvářil vážně, nehýbal se a nepodal Kherovi ani ruku. Právě v tu chvíli do místnosti vpadlo několik mužů. V jejich čele Caal s laserovou pistolí v ruce. Za ním stál asi čtyřicetiletý muž v kosmické uniformě. Byl snědý, rozložitý a tvář mu vroubily tmavé vousy. Podle břídlíčnaté pleti v něm Mark poznal obyvatele Solanu. S ním byly dva ovoidy s četnými chapadly.
"Tak tohle je malér," vysílal hned Ray. "To jsou armádní bojovní roboti. Inteligenci sice ty hrnce nemají, zato silné dezintegrátory. Tvé ochranné pole jim neodolá ani dvacet vteřin."
Na Caalově tváři se rozehrál jízlivý úsměv. "Drahý bratře, začínáš mě otravovat. Doufal jsem, že jsem se tě už zbavil díky rohům těch arů, ale zjišťuji, že se tak nestalo. A tak jsem se o to musel postarat sám. Teď nás už nic nehoní, protože jsi v mé moci. Mám jiné a důležitější věci na práci."
Kher na to nic neřekl, jen se zklamaně podíval na přítele Whura, který se skloněnou hlavou zašeptal: "Musel jsem ti lhát, protože Caal mi vyhrožoval, že popraví celou mou rodinu, jestli dostaneš sebemenší podezření."
"Dokud mě budeš poslouchat," posmíval se mu Caal, "tvá žena a děti zůstanou naživu. Je načase vrátit se do A3. Poslední události mě stály moře vzácného času."

"Moment, pane Caale," ozval se astronaut. "Musíte dbát především o svou bezpečnost a zjistit, jak je možné, že Služba pro dohled nad primitivními planetami vyslala na Juvenii výpravu. Mí přátelé slibovali, že ji zdrží mnohem déle." Mark, který z něj nespouštěl oči, galakticky vykřikl:

"Jste Solanec! Vaše přítomnost na této planetě je vážným porušením zákona o nevměšování, který se vaše vláda zavázala dodržovat už tím, že se připojila k Unii. Nahlásím to svým nadřízeným."

Vousáč se jen ironicky usmál. "Pochybuju, že k tomu ještě budeš mít příležitost."

"Co říkal, kapitáne Serko?" zeptal se ho nedočkavě Caal.

"Pokouší se odvolávat na jeden starý zákon, který už neplatí."

Když Serko postřehl, že se k němu Mark nenápadně přibližuje, suše dodal: "Už ani krok. Roboti mají příkaz vás zlikvidovat při sebemenším prudkém pohybu. Nejdřív si sundej ochranný opasek. Dělej! Jinak zahájí palbu."

Mark na zlomek vteřiny zaváhal. Nedokázal se smířit s tím, že by zbytečně obětoval krásnou Siru a jejího otce.

"Nezbývá ti nic jiného než poslechnout," vyslal mu Ray telepatickou zprávu.

Pozemšťan s lítostí rozeplnul opasek a podal ho Serkovi, který ho od něj opatrně převzal.

"Prohlédnu si ho později. Co když je v něm nějaká nástraha. A teď vyřešíme otázku tvého androida.

Když se pokusí o odpor, zemřete všichni."

Kapitán Serko přistoupil k Rayovi a otevřel dvířka na jeho levém prsu, v nichž se skrýval vypínač.

Přerušil přívod energie a android znehybněl. Potom mu nadzvedl jednu lopatku. Chvilí se díval na množství obvodů a nakonec vytáhl z kombinézy programovací destičku a vsunul ji do otvoru.

"Dřív jsem studoval kybernetiku," řekl galakticky. "Když jsem se dozvěděl o tvém přiletu, přichystal jsem si pro tvého androida šikovný prográmk. Vlastně bych ti měl poděkovat. Vždycky jsem snil o tom, že budu mít takový přístroj. Je velice praktický, třeba jako tělesná stráž při obchodních jednáních s nevybíravými partnery. S pozemšťany mám velkánskou kliku. Parker mi dodal poslední modely bojových robotů a ty androida. Navíc mám k dispozici bitevní loď a brzo budu mít i tvůj rychlý člun. Víím, že čluny SDPP jsou skvělé."

Všiml si, že se Markovi lehce zablesklo v očích, a ironicky dodal: "Ale hned se ho nezmocním. Vesmírná policie je s tebou nejspíš ve spojení. Dokud tvá loď zůstane na oběžné dráze, úřady se budou domnívat, že pokračuješ ve vyšetřování. Na střet s policejní eskadrou nejsem zatím připraven. Zatím ne."

Poslední dvě slova řekl s takovou jistotou, až Markovi přeběhl mráz po zádech.

Přerušil je Caal, který si vztekle dupl: "Kapitáne Serko, je nezdvořilé mluvit v mé nepřítomnosti cizím jazykem."

Solanec předstíral poníženost. "Prosím Vaši Milost o prominutí. Snažil jsem se z toho agenta vytáhnout nějaké informace, ale zdá se, že nerozumí."

Odpověď Caala zřejmě uspokojila, protože suše poznamenal: "Co bude s tím androidem?"

"Nebojte se, Milosti; zbavím vás ho."

Caal se vážně zahleděl na svého komplice.

"Docela rád bych měl takový přístroj pro sebe. Naprogramujte mi ho."

Serkovi na zlomek vteřiny ztuhly rysy. Nakonec se uklonil a odpověděl: "Měl jsem v úmyslu dát vám ho darem, Milosti, a v tom smyslu jsem ho naprogramoval."

Otočil se ke stále nehybnému Rayovi. "Jak se jmenuješ?"

"Ray."

"Od této chvíle jsi ve službách Jeho Milosti Caala, budeš ho ve všem poslouchat a oslovovat ho budeš pane."

To Caala uspokojilo. "Jdi na konec místnosti a čekej na mé rozkazy. Od této chvíle se ode mě nehneš na krok."

"Ano, pane."

"Skvělé," řekl Caal. "Jdeme do A3."

"Možná by nebylo špatné, Vaše Milosti," namítl Serko, "kdybychom zajatce okamžitě vyslechli. Jen abychom vám zajistili bezpečnost. Co když jejich příchod znamená bezprostřední nebezpečí?"

Byl to pádný argument a Caal souhlasil. "Znehybni je."

Na ta slova přistoupili k Markovi dva roboti a chapadly ho popadli za ruce a nohy, takže se nemohl hnout.

Sira zaječela a vrhla se ke strýci.

"Ne, Caale! Nemáš právo vědomě zahubit lidskou bytost!"

Dva ze strážných, kteří se doposud ani nehnuli, okamžitě zakročili a odtáhli ji stranou.

Caal přistoupil k Markovi. "Dovolil sis vztáhnout na mě ruku," procedil mezi zuby a v očích mu jiskřilo.

"Za to tě potrestám. Nebudu tě šetřit."

Psychický útok byl podle očekávání neuvěřitelně prudký. Mark si hned uvědomil, že mu nedokáže odolávat. Jeho chabá obrana by se zhroutila během několika vteřin. Zoufale se soustředil na fantastickou rostlinnou bytost žijící na planetě vzdálené desítky světelných let. Podobala se gigantickému stromu, který byl v každém ročním období obalený podivuhodnými květy hýřícími duhovými barvami. Tato rostlinná bytost byla inteligentní a měla především neuvěřitelnou psychickou sílu. Mark na ni narazil při nedávné výpravě. Navázal s ní spojení a byli si navzájem sympatičtí. Ve chvílích odpočinku se s ní rád bavil, protože mu dávala pocit velkého duševního klidu.

Navzdory nesmírné vzdálenosti s ní navázal sice slabý, ale přesto vnímatelný kontakt.

"Dobrý den, Marku, jsem vždycky ráda, když o tobě slyším a..."

Po krátkém přerušení se bytost ozvala znovu: "Cítím, že máš nějaké potíže. Soustřed' se na mě a já se postarám o zbytek."

Sira už několik minut s očima zalitýma slzami sledovala scénu, která se před ní odehrávala. K jejímu nesmírnému překvapení zůstávala Markova tvář uvolněná, a dokonce se jí zdálo, že se pozemšťan trochu usmívá. Podívala se na strýce. Měl zruzněnou tvář a na čele se mu perlily kapky potu. To není možné, pomyslela si.

Vtom se Caal chytil za hlavu a zařval: "Blázen! Blázen! Ten pozemšťan je blázen! V palici nemá nic než sled nesmyslných obrazů."

Serko se ho opatrně zeptal: "Nevytvořil si silnou bariéru?"

"Nikdo nedokáže odolávat příštímú vládci Galaxie!" prohlásil přesvědčeně Caal.

Mark si zatím začínal uvědomovat, co se děje kolem něj. Ještě slyšel vzdálený hlas rostliny: "Byla to velice zábavná hra. Inspirovala jsem se jednou vaší pohádkou, kde jedna holčička, myslím Alenka, objevuje fantastický svět. Jenom jsem posílila její vize."

"Děkuju. Bez tebe bych to nikdy nevydržel."

"Nesnáším osoby, které chtějí vnucovat svou psychickou sílu slabším. Až mě budeš zase potřebovat, neváhej a spoj se se mnou. Ted' si odpočiň, příteli."

Serko byl z toho celý zmatený a navrhl: "Měli bychom se vrátit do A3, Milosti. Tam vyslechneme zajatce znovu a v případě potřeby nasadíme psychické zesilovače."

Caal pokýval hlavou a přikázal strážím, aby Marka a jeho přátele odvedly.

11

Stráže je postrkovaly dlouhou chodbou. Dostali se na jakousi rampu, která připomínala nástupiště metra a vedla do dlouhého temného tunelu. Okamžitě přijelo jakési vozidlo. Připomínalo válec pohybující se na vzduchovém polštáři.

Nastoupili a dveře se za nimi automaticky zavřely. Vůz se zachvěl a rozjel se.

"Měl jsem pravdu. Za všechno mohou pozemšťané," prohodil nevraživě Kher.

"Situace je mnohem složitější, než si myslíte," vzdychl si Mark. "Pozemská unie je federace osmdesáti pěti planet. Některé byly panenské a později je osídlili pozemšťané. Jsou silně vázány na centrální moc. Jiné, které už byly obývány vyvinutými humanoidy, si přály spojit se se Zemí do federace; aby si usnadnily meziplanetární styky. Nicméně jsou i nadále otevřeny pozemskému vlivu. A některé se zase připojily k Unii hlavně z vypočítavosti. Žárlivě si hlídají autonomii a občas porušují pravidla naší federace. A to je případ Solanu."

"Máte přece ještě policii a armádu, proč tedy vaše centrální vláda nezasáhne?" namítl Kher.

"Musí respektovat zásadu nevměšování do vnitřních záležitostí. Solan se navíc nachází poněkud stranou ostatních civilizovaných planet. Jedna vláda za druhou odmítá otevřít Solan pozemšťanům. Naši oficiální

představitelé jsou zavřeni na velvyslanectvích a skoro ani nesmějí vycházet. Lodi dostávají povolení k přistání podle podivných kritérií a musím přiznat, že solanský astroport se stal útočištěm pirátů a pašeráků. Nabírají tam zásoby a prodávají zboží místním obchodníkům, kteří pak lup vyvázejí, jako by to bylo zboží vyrobené na Solanu. Vesmírná policie je bezmocná a snaží se zadržet piráty ještě před přistáním na Solanu."

Kher byl otřesen. Takový svět násilí by raději nikdy nepoznal. Zhnuseně potřásl hlavou.

Sira se přivinula k Markovi a zašeptala mu: "Kdybys jen věděl, jak jsem se o tebe bála, když ti chtěl Caal sondovat mysl. Jaks tomu dokázal odolat?"

"Řekněme, že jsem měl velké štěstí."

A když na Marka naléhala dál, Kher diskrétně zasáhl: "Netrap našeho přítele. Není to jen tak obyčejný pozemšťan. Určitě by si rád zachoval nějaká tajemství."

Sira zklamaně sevřela rty. Aby se jí Mark omluvil za svou mlčenlivost, vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Po krátkém zaváhání se podvolila a sama se k němu přitiskla. Jeho objetí jí naprosto nelogicky dávalo pocit naprostého bezpečí.

× × ×

Přesně v pět hodin Angus Crick vstal od stolku a s obvyklou pečlivostí si urovnal věci. Jeho kolegové už rychle opouštěli banku. Angus se domníval, že je už poslední, ale doběhl ho hlavní pokladní Batson. Cupital na krátkých nožkách a Crickovi připadalo, že je poněkud sinalý a že mu tučné a naducané tvářičky nějak povisly.

"Máte od toho příšerného dnu u soudu nějaké informace o svých přátelích?"

"Žádné. Snažil jsem se dovolat doktora Devirta, ale sekretářka mi řekla, že je na neurčitou dobu na služební cestě."

Crickova lasičkovitá tvář se zachmuřila, jako by se ho ta zpráva kdovíjak dotkla.

"Chápu vaše zklamání, ale my za to nemůžeme. Jak nás mohlo napadnout, že ten kapitán Stone bude mít tu odvalu odpřisáhnout, že tu částku uložil? Je to bídák! Bohužel už nemůžeme tu sumu z jeho účtu vybrat."

Mlčky šli asi sto metrů.

"Co se mě týče," přerušil mlčení ostýchavě Crick, "já udělal, co se po mně chtělo. A tak si myslím, že bych měl dostat celou slibovanou částku."

Jeho nadřízený na to nic neřikal, a proto Crick dodal: "Velice nerad bych úřadům přiznal, že jsem podal dvě křivá svědectví..."

Batson se na něj úkosem podíval a suše odvětil: "S tím si nemusíme dělat starosti. Před třemi dny jsem měl hovor. Ten hlas jsem neznal, ale dotyčný mě ujistil, že se vše rychle vyřídí. Zatím buďte, prosím vás, tak laskav a nic nepodnikejte. Nezapomínejte, že skandál by poškodil všechny, a hlavně vás. Náš vážený pan ředitel by nás okamžitě vyhodil. A kdybychom už nebyli zaměstnanci banky, toho kapitána Mac Donaldá by to mohlo svést k politováníhodným činům."

"Přiznám se, že právě toho jsem se bál."

Unášel je proud spěchajících chodců. Po nekonečně dlouhé třídě jezdil jeden trans za druhým.

Jedno vozidlo náhle přibrzdilo, zastavilo skoro na úrovni obou zvolna kráčejících mužů. Ostře zasyčely lasery. Trans protůroval motory a ztratil se v hustém provozu.

Smrtelně zasažení muži se skáceli na chodník uprostřed lhostejného davu.

12

Věžně surově strčili do cely. Dozorci za ním zavřel těžké kovové dveře, které zapadly s chmurným zvukem.

Byla to celkem prostorná místnost a v ní asi deset paland. Těžký vzduch svědčil o tom, že se tam příliš nevětrá. Světlo dávala jen jedna slabá žárovka.

"Kapitáne Stone!"

Mark sebou trhl.

"Plukovníku Parkere! Lituji, že se s vámi setkávám za takových okolností! Ale přesto jsem rád, že vás vidím živého."

Důstojník pohubl, ale ani v zajetí neztratil přísný vzhled. Ukázal na postel a řekl: "Posad'te se tady. Je to jediné pohodlné místo."

A tiše dodal: "A hlavně ho nezabírají kamery. Poslal vás admirál Neuman?"

"Ovšem, ale zajali mě ještě dřív, než jsem stačil odeslat jediné hlášení. Jak dostali vás?"

"Chystal jsem se zadržet cosi, o čem jsem si myslel, že je to pirátská loď, ale vtom nás zasáhla mimořádně silná psychická vlna. Pokoušel jsem se odolávat, ale cizí myšlenka mi rychle vnutila svou vůli. Totéž se dělo s celou posádkou. Jako nějací roboti z masa a kostí jsme museli přistát na Juvenii. Jakmile jsme dosedli na zem, odvedli mě s ostatními důstojníky do této cely a od té doby jsme z ní nevyšli. Velice mě zneklidňuje osud ostatní posádky. Kapitána Serka máme v evidenci a má pověst jednoho z nejkrutějších pirátů, kteří jsou ještě na svobodě."

"Kdo jsou ti další?" Mark ukázal na tři nebo čtyři astronauty, kteří se na ně se zájmem dívali.

"Kapitán jedné obchodní lodi a jeho důstojníci, které dostali podobně jako mě."

"Co má tahle komedie znamenat?" rozčiloval se Mark.

Parker se zamračil. "Obávám se, že to není vhodné slovo. Nazval bych to spíš tragédií. Podle toho, co jsem se dozvěděl, když mě Serko a Caal vyslýchali, tak se tahle planeta připravuje s pomocí Solanu na útok proti Unii."

"To je přece směšné," prohodil Mark. "Juvenie nemá ani kloudné loďstvo a nedovedu si představit, že by Solan otevřeně vstoupil do konfliktu se Zemí. Pár ukořistěných lodí přece neznamena pro Zemí nějaké nebezpečí. Stačí zásah jedné eskadry a bude zase pořádek."

Parker pochybovačně pokýval hlavou. "Jen aby to nebylo vážnější, než si myslíte. Když sem Serko vloni přiletěl, navázal bohužel kontakt s tím Caalem a okamžitě pochopil význam jeho psychické síly.

Lichocením a povzbuzováním jeho velikášství ho snadno přesvědčil, aby se k němu přidal."

Mark pokrčil rameny. "Caal je sice silný telepat, ale na velké vzdálenosti nemá vliv."

"Bohužel," vzdychl si plukovník, "je to i skvělý fyzik. Vyrobil psychický zesilovač, který umístil do pirátské lodi. Věřte tomu nebo ne, ale jeho síla stačila na to, aby se zmocnili mě i mé posádky. Navíc mi prozradil, že dokončuje ještě silnější přístroj, který bude mít účinnost na desítky tisíc kilometrů. A tak jediný křižník dokáže porazit celou eskadru a nemusí na ni ani vystřelit!"

Přistoupil k nim Kher a Mark ho představil Parkerovi. Muži se dali spolu do řeči.

Mark si lehl na postel, zavřel oči a nevšímal si plukovníkovy kyselé poznámky: "Teď není čas na spánek. Radši bychom měli přemýšlet, jak se dostaneme odtud."

× × ×

Serko vešel do velké laboratoře, kde Caal pracoval na složitém přístroji. Z kovové krabice se táhlo množství drátů. Caal se otočil. Vadilo mu, že ho někdo ruší, a suše se zeptal: "Co chcete?"

Solanský pirát se hluboce uklonil a podíval se na nehybného Raye v koutě.

"Přišel jsem Vaši Milost informovat, že hodlám bez meškání odletět na svou planetu. Vezmu si křižník Vesmírné policie, je z našich lodí nejrychlejší."

"Nač takový spěch?"

"Přilet toho pozemského špiona mě silně zneklidnil. Když od něj policie nedostane hlášení, může na Juvenii zaútočit. Proto musíme co nejrychleji posílit obranu. Pouze solanské úřady nám mohou dodat větší počet ozbrojených lodí a nutnou posádku pro ukořistěné lodě."

"To je zbytečné. Moji lidé se už cvičí."

Serko potlačil úsměv. "Nepochybuji o jejich schopnostech ani o jejich odvaze, ale v boji ještě nebyli. Potřebují poradce, kteří mají zkušenosti s bitvami v kosmu."

"Žádné velké boje nebudou. S novými zesilovači vnutím svou vůli celé eskadře."

Kapitán potlačil povzdech.

"Je to nesmírný triumf, ale zpočátku by nemusel být dostatečný." Když viděl Caalův rozhořčený pohled, dodal: "Unie může zmobilizovat desítky eskader a vyslat je po celé Galaxii. Vy sám je nedokážete kontrolovat. Proto potřebujete pomoc oddaných podřízených."

Caal se na chvíli zamyslel a potom zabručel: "Budete pryč dlouho?"

"Nanejvýš čtyři dny."

"Tak dobře. Tou dobou už budou zesilovače připraveny k namontování do lodí. Ale ovládat je bude

jenom juveňanský mozek, protože potřebují silného telepata."

"To je mi známo, a právě proto se Vaše Milost záhy stane pánem Galaxie."

Jeho slova Caala uklidnila. Na rtech se mu objevil spokojený úsměv. Nicméně se zeptal:

"A co když přiletí nějaká eskadra, zatímco budete pryč?"

"To je velice nepravděpodobné. Úřady budou určitě čekat na Stoneovo hlášení. Nanejvýš pošlou další průzkumnou loď." Serko ukázal na přístroj na stole. "Brzy dokončíte nový zesilovač. Když přiletí pozemská loď, počkejte, až se dostane na oběžnou dráhu, a pak si ji vezměte pod kontrolu. Navíc jsem tady nechal jednu hlídkovou stanici s raketami a s posádkou mých lidí. Stačí jim dát rozkaz a zničí jakéhokoli vetřelce stejně snadno jako ten modul, který chtěl Stone poslat na Juvenii."

Ještě na odchodu pirát navrhl: "Jakmile zesilovač doděláte, měl byste ho vyzkoušet na tom pozemšťanovi. Určitě má ještě nějaká tajemství."

"Pochybují," zavrčel Caal. "Je to pomatenec. Ale stejně mi udělá potěšení sežehnout mu neurony tím novým zesilovačem. Můžete jít, kapitáne, musím rychle dokončit své mistrovské dílo."

13

Charly Soon se znechuceně podíval na nedopalek doutníku. Nakonec ho odložil na popelník, který vévodil jeho pracovnímu stolu. Slova jako pracovní nebo práce byly jen eufemismem. Už několik týdnů se od případu s Markem Stonem nepustil do ničeho jiného. Pořád mu vrtalo hlavou, jak je možné, že to nevyšlo. Měl štěstí, že doktor Devirt složil kauci a zachránil ho před vězením. Devirtovi tiší společníci se zřejmě obávali, aby Soon příliš nemluvil. Od soudu čekal na zprávy od Devirta. Doktor mu slíbil, že mu pošle značnou částku, aby zapomněl, co ví o jedné planetě. Ta myšlenka se Charlymu velice líbila. Už měl plné zuby té mizerné kanceláře, která neměla ani kloudnou klimatizaci.

Stiskl knoflík staříckého interkomu: "Janet, pojd' sem."

Vešla asi třicetiletá žena v zelených kalhotách a zelené košili. Pohupovala se v bocích a kroutila hýžděmi. Měla odbarvené vlasy a její poněkud zarudlé tváře svědčily o zvýšené konzumaci nekvalitních lihovin.

"Nudím se," řekl Soon. "Pobav mě trochu."

"Ne. Ještě ne!"

Charly ji popadl za zápěstí a přitáhl si ji na klín. Chabě se bránila. "Když jsem tě vytáhl z tý putyky, dobřeš věděla, co tě čeká. Neumíš napsat ani dvě řádky na psacím stroji."

"Myslela jsem, že budeš větší grand," bránila se. "Už mi visíš za dva měsíce."

"To jo, ale dostávalas dárky."

"Třesky plesky! Kdyžs mi naposled dal deset babek, taks mi je hned ten den sebral, abys mohl zaplatit útratu!"

Soon vytáhl z kapsy padesátidols a položil ho na stůl.

"Bude tvůj, když budeš hodná..."

Ženě se rozjasnila tvář. "Dobře. Máš právo na velkou hru. Ale jestli mi ty prachy pak budeš chtít sebrat, tak ti vydrápu oči."

Uvelebila se Charlymu na klíně a vzala ho kolem krku.

Zakrátko byli tak zaujati svou činností, že ani neslyšeli, jak se otvírají dveře.

Na prahu se ukázal jakýsi muž. Napřáhl paži a vzápětí vyšlehl laserový paprsek. Soon dostal zásah mezi oči a okamžitě se zhroutil. Za necelou vteřinu potkal stejný osud i Janet.

Vrah chladnokrevně zkontroloval kvalitu úkonu, potom odešel a ani za sebou nezavřel.

Mark otevřel oči a zjistil, že Parker rozčileně debatuje s Kherem.

"Jak můžete být tak klidný," hartusil plukovník, "když možná jde a osud celé Unie!"

"Zjistil jsem, že nejlepší nápady někdy přicházejí ve spánku," usmál se Mark.

Byl už zavřený dvanáct hodin, které narušil jen příchod dozorce se stravou bez chuti a bez zápachu.

Mléko a syntetické placky.

Mark se stoickým klidem snědl svůj příděl a neubráníl se poznámce:

"Jestli mě i nadále nebudou podávat mou oblíbenou whisky, tak se musím zdejchnout."

Dal si rozcvičku a potom se zeptal Khera:

"Jste stále ještě v psychickém spojení se svými spoluobčany?"
"Caal nainstaloval rušič, takže ty, kteří ještě nejsou pod jeho kontrolou, nemůžeme varovat."
"A co ti ostatní?"
"Mají z něj takovou hrůzu, že mi neodpovídají."
"Kapitán Serko zbudoval na Juvenii solanskou základnu. Dokážete ji lokalizovat?"
"To by nemělo být žádné velké tajemství. Zkusím navázat kontakt s některými spolehlivými přáteli."
Kher si lehl a zavřel oči. Sira se posadila vedle Marka a ustrašeně mu zašeptala:
"Marku, co s námi bude?"
Pozemšťan ji vzal kolem ramen, aby ji utěšil.
"Nevím, ale plány tvého strýce jsou tak šílené, že musí ztroskotat."
Několik minut ji kolébal jako děcko.
Kher se náhle zvedl se slovy: "Cizinci si zřídili základnu nedaleko A1."
"Kde se nachází?"
"Tři sta kilometrů odtud na sever. Je to přímo na úpatí hor. Solanští využili kráter vyhaslé sopky, na jejímž místě je teď jezero."
Mark si jen hvízd. "Důmyslné! Prakticky jsou nezjistitelní a můžou vysílat rakety jako z ponorky."
Parker zabručel: "Už jsem se rozhodl. Když nám žalářník přinese něco k jídlu, zpravidla ho doprovázejí jenom dvě strážce. Na ty bychom měli stačit."
S obvyklou precizností jim přednesl svůj plán a poněkud ho zklamalo, že Mark mu věnuje jen nevelký zájem. Znervóznilo ho to a suše prohodil: "Napadlo vás snad něco lepšího?"
"Váš nápad je sice skvělý, ale nebudeme mít možnost ho realizovat. Za pár minut si pro nás přijde Caal s početnou eskortou."
"Jak to můžete vědět?" zabručel Parker. "Něco takového se zatím ještě nestalo. Jestli si náhodou jenom nehledáte výmluvu..."
Nedořekl, protože se otevřely dveře a do cely vstoupil strážný s laserovou pistolí v ruce.
"Parkere, Stone, Siro, pojd'te se mnou!" nařídil jim.
Kher se mu pokoušel proniknout do mysli, ale strážný na něj namířil.
"Nesnažte se mě ovlivnit. Caal mi dal příkaz, že vás mám zastřelit, jestli se o to pokusíte."
Stařec se zatvářil zkormouceně a ustoupil. Jeho poklidný svět se zhroutil. Nemůže přivést k rozumu ty, které považuje za šílence. Nevraživě pohlédl za pozemšťany, jak odcházejí s jeho dcerou. Nebýt jejich příletu, nic takového by se nestalo a Juveňané by si dál žili poklidným životem, který by nenarušovaly žádné nepředvídatelné události.

14

Pozemšťané se Sirou vyšli z budovy s eskortou pěti ozbrojených strážných. Mark si se zájmem prohlížel dlouhou rovnou třídu lemovanou domy o maximálně deseti patrech. Rozptýlené světlo osvětlovalo klenbu a vytvářelo iluzi modré oblohy. Zřejmě ji tak vymysleli proto, aby lidé odsouzení k životu pod zemí netrpěli klaustrofobií.
Před budovou, kterou nešlo nazvat jinak než vězením, zastavilo vozidlo. Připomínalo hranatou krabici s průhlednou plastikovou kupolí.
Vězni se posadili na lavici vzadu a na kraj si sedli dva strážní, kteří i nadále drželi v rukou pistole. Vůz se tiše rozjel.
"Na zásadně mírumilovné lidi prošli skutečně rychlým vývojem," podotkl Mark.
Jeden strážný mu výmluvným gestem pistolí naznačil, aby byl zticha. S jistými potížemi se Markovi podařilo navázat styk se Šířinou myslí.
"Jak se to pohybuje?"
"Na principu antigravitace, ale nemůže výš, než je klenba."
"Můžeme se dostat nahoru jinak než šachtami?"
"Ne."
"Jak se město větrá?"
"Regeneruje se vzduch. Ale v případě havárie je tu další systém, který zajišťuje vzduch shora."

Vůz zastavil před velkou hranatou stavbou, před níž stálo několik strážných. Věžňové doprovázení eskortou vyšli po schodišti, prošli prostornou halou a nakonec vešli do něčeho, co mohlo být trůnním sálem.

Caal seděl v křesle s vysokým opěradlem. Za ním stál naprosto nehybný Ray. Zcela jasně byl vypnutý. Na Caalově tváři se rozhostil zlomyslný úsměv. "Nevím, jestli jste tak pomatený, jak si myslím," oslovil Marka, "ale potřebuji přesné informace. Proč vás sem Země vyslala?"

Mark rychle uvažoval. V podobné situaci bylo rozumnější dialog aspoň předstírat.

"SDPP vysílá expedici každých padesát let."

"Proč vyslali vás, když kapitán Serko tvrdí, že se na Zemi připravuje jiný průzkumník?"

Solan je skutečně velice dobře informován, pomyslel si Mark a nahlas odpověděl:

"Přikazy svého šéfa generála Khova pouze poslouchám. Nevypytávám se ho."

"Vymlouvat se na rozkazy je dost chabá výmluva," posmíval se mu Caal. "A teď chci slyšet celou pravdu! Chystá se na Juvenii zaútočit pozemská eskadra? Jestliže ano, kdy dorazí?"

"Můžete mi proslídit mysl až do posledního neuronu, ale na tohle vám odpovědět nedokážu."

Caal na něj nespokojeně pohlédl.

"Do takové pasti nespadnu," zabručel. "Když už se vám jednou podařilo předávat mi ty vaše šílené vize, nejspíš si myslíte, že mi můžete lhát i nadále. Ale mě napadlo něco lepšího. Určitě vás utrpení vašeho druhá nebo krásné Siry, jejíž půvaby jste už měl možnost ocenit, nenechají lhostejným."

Dvě strážce srazily vězně na kolena. Další dva muži se postavili k Markovi. Na Caalovo znamení vešel statný chlap s dlouhým bičem s několika řemínky.

"Vaši přátelé," oznámil mu Caal, "budou pomalu ubíčováni k smrti. Pokud se ovšem nerozhodnete mluvit. Nepočítejte z mé strany s nějakou slabostí. Začneme tou holkou. Sto ran! Potom přijde na řadu pozemšťan."

Mark věděl, že Caal galaktické řeči nerozumí, a proto rychle Parkerovi řekl: "Připravte se k akci. Dám znamení. Postarejte se o toho strážného vedle vás."

"Mlčte!" zařval Caal. "Co jste to říkal?"

"Plukovník nerozumí vašemu jazyku, a tak jsem mu překládal vaše výhrůžky. A dodal jsem, že lidi, jako jste vy, kteří si myslí, kdovíjak nejsou civilizovaní, se těžko naučí něco od primitivů, jako jsme my."

Caal opovržlivě pokrčil rameny. "Impérium se nebuduje dobrotou a laskavostí. Buduje se násilím, když je třeba. Svou vůli je třeba vnutit ostatním silou. Pak zavládne všeobecný mír a všichni budou poslouchat mé rozkazy a vážit si jich."

"Dějiny o takové pokusy nemají nouzi," poznamenal Mark. "Ale rovněž nás učí, že vždycky ztroskotaly."

"Jestli si myslíte, že svým směšným poučováním získáte čas, pak jste na omylu. Kate, dej se do díla!"

Obr přistoupil k Sire, která měla na sobě jen lehkou tuniku. Strážný jí přidržel ruce a kat tuniku jedním trhnutím rozerval na zádech. Potom ustoupil o krok a rozpráhl se bičem. Všechny pohledy se upíraly na dívku, která očekávala první ránu, jež jí zbrzdí bělostnou pleť rudými pruhy.

"Teď!" řekl Mark.

Prudce se otočil a hranou malíku udeřil strážného stojícího po jeho pravici.

Muž klesl na kolena s přeraženým hrtanem a zoufale se snažil nadechnout.

V následující vteřině inkasoval druhý strážný úder do žaludku a měl pocit, že se střetl s divokým býkem.

Mark ho dorazil těžkým úderem předloktím do vazů. Pak se vrhl na muže, který držel Siru. Patou ho zasáhl do hrudního koše, prokopl mu ho a strážný odletěl několik kroků.

Ale ani Parker nezahálel. Vzpomněl si na tvrdý výcvik důstojníků Vesmírné policie, vyrazil pěstí proti bradě svého strážného a do úderu dal veškerou sílu a vztek.

Strážný komicky zakvičel a sesunul se k zemi s přeraženou čelistí. Parker ho dorazil kopancem, nad nímž by zbledl závistí i fotbalový profesionál.

Kat se zastavil s napraženým bičem. Chtěl udeřit Marka, ten však padl k zemi a s hbitostí šelmy se zase zvedl. K úderu se ale už nedostal. Plukovník jako by omládl o dvacet let. Vrhle se na kata a srazil ho ranou pěstí do šíje.

Caala surový zákrok vyvedl natolik z konceptu, že na několik okamžiků zůstal jako opařený. Nakonec se přece jen vzpamatoval, zajel rukou do kapsy kombinézy a vytáhl laserovou pistoli.

"Nechte toho!" zaječel vysokým přeskakujícím hlasem.

Výkřik aktéry dramatu na zlomek vteřiny zastavil.

"Ještě se hněte a zabiju Siru," vyhrožoval.

Ukazovák se mu už ohýbal na spoušti. Vtom se stalo něco nepředstavitelného. Vypojený Ray udělal krok vpřed a popadl ruku s namířenou zbraní.

"Pusť mě!" vykřikl Caal. Když android nereagoval, křičel dál: "Jsem tvůj pán a ty mě musíš poslouchat!"

Na Rayově tváři se objevil velice lidský, ironický úsměv. "Blbečku," zabručel. Potom hřbetem ruky přerazil Caalovi nos a rozbil mu rty. Caal se v bezvědomí odkutálel asi deset kroků.

Mark se ujistil, že všichni strážní jsou zneškodněni, a pak řekl Parkerovi: "A teď se můžeme pokusit o útěk."

Ray mu podal uniformu, od které mezitím pomohl jednomu strážnému.

"Obleč si ji, bude to nenápadnější než ten tvůj pravěký úbor."

Mark měl totiž stále ještě na sobě suknici z umělé kůže. Zatímco se rychle převlékal, Ray pomohl naprosto otupělé Sire do jiné uniformy. Parker sebral dvě laserové pistole a pak ukázal na nehybné Caalovo tělo.

"Neměli bychom ho zabít?"

"Měl bych na to hroznou chuť," vzdychl si Mark, "ale bohužel je to v rozporu se zákonem o nevměšování. O jeho smrti nemůžeme rozhodnout bez vyššího rozkazu."

Odvolání na nejvyšší hierarchii přivedlo plukovníka k rozumu. "Máte pravdu," zašklebil se, "ale stejně je to škoda. Jak se odtud chcete dostat? Jistě jste si všiml, že je všude spousta stráží."

"O ty se postará Ray. Myslím, že dvě anestetické dávky by měly stačit."

Na ta slova vytáhl android že schránky v pravém stehně dvě kuličky. Zároveň podal každému bílou tabletku.

"Rychle ji rozkousněte. Ochrání vás před účinky plynu."

Mark vzal Siru za ruku a následovali Raye. V hale přecházel jenom jeden strážný. Pohled na pozemšťany ho tak překvapil, že ho Ray stačil zneškodnit ještě dřív, než ho napadlo spustit poplach.

"Teď chvílku počkejte," zašeptal Ray a vyklouzl z budovy.

Hodil kuličky na chodník a za necelých třicet vteřin všichni strážní v bezvědomí klesli k zemi.

"Cesta je volná," oznámil Ray.

Mark chvíli váhal, ale potom zamířil k vozidlu, které je sem přivezlo.

"Nastupte si," pobídl ostatní. "Rayi, dokážeš to řídit?"

"Bez problémů."

Android si sedl za volant a po několika pokusech se rozjel.

"Kterým směrem?"

Mark se obrátil k Sire. "Musíme se co nejrychleji dostat na povrch. Šachta je určitě přísně střežena. Kde je ten větrák?"

"Jedťe po téhle třídě a třetí ulicí doprava. Pak vám řeknu."

Ray se snažil z dýchavičného stroje vymačkat co největší rychlost.

"Rychleji by to nešlo?" naléhal Mark.

"Rychlost byla dobrovolně omezena na devadesát kilometrů, aby se předešlo vážným nehodám," vysvětlovala Sira. "Než přiletěli Solanští, všechno bylo podřízeno blahu občanů."

Občas míjeli jiná vozidla, ale jejich řidiči jim nevěnovali pozornost.

Mark si všiml, že Sira zavřela oči, a vykřikl: "Ne! Nepokoušej se navazovat s otcem spojení. Nesmí se o tom nic dozvědět, protože Caal by ho mohl vyslyšet."

"Otec by mě nikdy nezradil!" namítla Sira.

"Nezapomeň ale, že tvůj strýc je schopen použít i takové prostředky jako mučení nebo psychické násilí. Žádám tě o to i pro otcovu bezpečnost."

Sira potřásla hlavou. "Promiň, Marku, máš pravdu. Byla jsem hloupá. Na příští křižovatce doleva."

Město teď působilo v umělém osvětlení poněkud pochmurně. Po chodníku rychle kráčelo několik lidí a bylo vidět, že se snaží být co nejdříve doma.

"Dříve," vzdychla si Sira, "to bývala velice živá třída. Lidé se tu rádi procházeli, setkávali..."

Přerušilo ji prudké brzdění.

"Ulice je zablokovaná vozidlem a za ním jsou vojáci."

"Jsme ztraceni!" zaúpěla Sira. "Větrací šachta je o sto metrů dál!"

"Takže mají smůlu," zavrčel Mark. "Musíme uvědomit Zemi. Rayi, nezastavuj a zapni dezintegrátor."

"Musíš se ale za mě schovat, Marku. Uvědom si, že nemáš ochranný pás."

Android sešlápl pedál a vůz vyrazil. Velitele jednotky takové zjevně nelogické chování natolik překvapilo, že ztratil cenné vteřiny. Nevěřicně zíral, jak se vůz řítí přímo na něj. Srážka se zdála nevyhnutelná.

"Střílejte! No tak pal!" zařval nakonec.

Příliš pozdě! Oslepil ho fialový záblesk a to bylo také poslední, co vnímal. Ray dojel na dostřel, vystrčil z vozu levou ruku a zapnul dezintegrátor. Vůz blokující ulici zmizel i s vojáky, jako by je přemázla velikánská neviditelná guma.

"Ale... to..., zablekotala Sira.

Ray prudce zabrzdil před jakousi budovou.

"Pozor, Marku," upozornil přítele telepaticky, "uvnitř jsem zaregistroval ozbrojené muže."

Pozemšťané vyběhli z vozu. Mark prudce vykopl dveře a hned uskočil stranou. Udělal velice dobře, protože vzápětí vyšlehly dva laserové paprsky. Ale to už byl Ray uvnitř a hlásil: "Můžete dál, cesta je volná!"

Když Sira míjela těla vojáků, propukla v pláč. "Vy jste je zabili! To přece nejde!"

"Válka je krutá hra. Vinen je Caal, protože si myslel, že může naprosto bezrestně získat absolutní moc!"

Vešli do rozlehlé haly, do níž nahoře ústilo široké potrubí. Otvor obklopoval složitý systém trubek.

"Tudy se v případě nutnosti čerpá vzduch a rozvádí se do různých částí města," vysvětlila jim Sira.

"Jak se tam dostaneme?" ozval se teď ustaraně Parker. "Nevidím žádný žebřík."

"Ray nás vynesou," odpověděl Mark. "Jeho antigravy unesou jednu osobu. Jděte první, plukovníku.

Jakmile budete nahoře, hlídejte okolí. Dávejte si pozor, objevují se tady občas dost divoké šelmy."

Ray popadl Parkera a vznesl se s ním do vzduchu. Zabručel: "V případě nebezpečí stílejte první. Nerad tě tam nechám bez dozoru."

15

Konečně byli uprchlíci pohromadě a s chutí vdechovali čistý lesní vzduch.

"Především se musíme dostat co nejrychleji odtud," prohlásil Mark. "Rayi, veď nás k vyhaslé sopce."

Vydali se za androidem. Mark podpíral Siru a Parker dělal zadní voj. Zpočátku postupovali rychle, ale potom je začal zdržovat hustý podrost. Odpoledne Mark nařídil zastávku u potoka, kde také uhasili žízeň. Na všech už byla patrná únava, ale nepozbývali mysli.

Dlouho se nezdrželi a vydali se znovu na únavný pochod. Byl horký den. Ray krátce před soumrakem zabil velkého ptáka připomínajícího divokou husu. Když si všiml, jak zděšeně se Sira zatvářila, poznamenal: "Je čas na večeři."

Shluk skal, jež trochu převyšovaly okolní les, jim poskytl útulek na noc. Zatímco se Ray změnil v šéfkuchaře, Parker zabručel Markovi do ucha, jako by nechtěl, aby ho android slyšel:

"Já tomu nerozumím. Když jsem se s Kherem dohadoval, vyrozuměl jsem, že Serko vašeho androida přeprogramoval. Měl poslouchat Caala. Navíc jsem měl pocit, že je vypnutý. Jak tedy mohl zasáhnout?"

Markovi se rozběhl mozek na všechny obrátky. Neměl nejmenší chuť vyrazit, a to ani Parkerovi, že Ray během četných misí získal velice podivnou anatomii a že dokáže zablokovat programy, které se mu nezamlouvají.

Opatrně odpověděl: "Serko není naštěstí žádný velký odborník a svůj program špatně nastavil. Požádal jsem Raye, aby se hrál divadlo a on mě tak informoval o záměrech našich protivníků."

V krátkosti shrnul plány solanského piráta.

"Ale o tom jste mě měl informovat, kapitáne!" rozčilil se plukovník. "Náš útěk je chyba a zbabělost.

Nehledě na ohrožení vlastního života měli jsme nejdříve zničit Caalovy zesilovače. Jsou pro Unii smrtelným nebezpečím." A kárávě dodal: "Překvapuje mě, že jste to nepochopil. Budu se o tom muset zmínit v hlášení, i když je mi to nesmírně líto. Okamžitě se tam vracíme. Jdeme!"

Když se Mark ani nepohnul, suše dodal: "To je rozkaz, kapitáne!"

"Moudrý je ten, kdo dřív myslí a teprve potom jedná," opáčil Mark. "Nenechal jste mě totiž domluvit. Ray se už o zesilovače postaral, ale jinak. Nezničil je. Caal by vždycky dokázal postavit nové. Ray je však jistým způsobem pozměnil, takže jejich uživatele čekají pěkná překvapení."

Parker zrozpačitěl. "Už jsem se začínal divit...", zamumlal. "Promiňte, Stone... Jste si jist...?"
"Ke stolu!"

Rayovo zavolání uvolnilo atmosféru. Pták se opékal na rožni a Sira to zděšeně sledovala.

"Jestli chceš zítra pokračovat, musíš jíst, i když ti je taková potrava proti srsti."

Sira se nakonec dala přesvědčit, možná i vlivem únavy, a vzala si od Raye chutný kousek prsíček.

Po jídle se Parkera, vyčerpaného dlouhým nezvyklým pochodem, zmocnila sladká ospalost. A právě tu chvíli si vybral Mark.

"Musíme využít Serkovy nepřítomnosti, dostat se na mou loď a podat hlášení admirálu Neumanovi."

Plukovník roztržitě zvedl hlavu.

"Bohužel mám už jen jeden záchranný člun, a jestli ho přivolám, sestřelí ho okamžitě jako ten první. Proto je třeba nejdřív vyřadit z provozu solanskou základnu."

"Ale ta je odtud přes tři sta kilometrů!" vykřikl Parker. "I kdybychom v téhle divočině přežili, bude nám to trvat přes týden. Serko už bude dávno nazpátek se všemi posilami a bez potíží se zmocní vaší lodi."

"To máte pravdu. My takovou vzdálenost tak rychle nepřekonáme, ale Ray to zvládne." Mark se obrátil k androidovi. "Použiješ antigrav a poletíš těsně nad stromy, aby tě nezachytili radarem."

"A co mám dělat dál?"

"Siro, jak hluboké je to jezero?"

"Asi dvě stě metrů."

Ray pokýval hlavou. "Snesu tlak dvaceti barů."

"Takže se potopíš a vypátráš, kde mají to své raketové silo. Zničíš ho dezintegrátorem. Voda z jezera vnikne do chodeb a dokončí úklid."

"Tenhle plán se mi nelíbí," namítl telepaticky android. "Budu na něj potřebovat několik hodin a po celou tu dobu budeš bez ochrany."

"Napadá tě snad něco lepšího?"

"Bohužel ne."

"V tom případě se okamžitě vydej na cestu. Nech mi tady své anestetické a zápalné granáty, kdyby na nás nějaký rusk dostal v noci zálusk."

Android uposlechl, ale nerad. Když se za ním Mark díval, jak se vznáší, vzpomněl si na všechny inženýry, kteří vymysleli a sestavili tak dokonalý stroj. Potom si všiml, že Parkerovi poklesává hlava, a prohlásil:

"Klidně spěte, vezmu si první hlídku."

16

Peggy stiskla knoflík videofonu.

"Pane generále, máte na jedničce admirála Neumana."

Neuman se tvářil ztrápeně: "Máme malér. Moji lidé ztratili Mac Donalda."

"Jak je to možné?"

"Stalo se to úplně hloupě. Bylo domluveno, že Mac Donald povečeří v jedné putyce. Měl jsem tam už dva lidi. Když vylezl z transu, jeho dozor polevil v obezřetnosti. A právě v té chvíli se Mac Donald dostal do pastí. Čekali na něj nějací dva muži a odvěkli ho. Moji lidé se je pokoušeli sledovat, ale ztratili stopu. Od té doby o něm nic nevíme."

"Nepodařilo se vám lokalizovat oblast, do níž mířili?"

"Okamžitě jsme upozornili všechny hlídky a pročesali jsme okolí, ale nepomohlo to. Ti mizerové jako by se vypařili. Zřejmě se dostali pryč ještě před uzavřením oblasti. Dělá mi to značné starosti, určitě to nebyli žádní amatéři. Už podle chladnokrevné vraždy Soona a těch dvou z banky je vidět, že jsou to nemilosrdní profesionálové."

"Co tedy uděláme?" zavrčel Khov.

"Budeme čekat. Všechny jednotky jsem uvedl do pohotovosti pro případ, že by opustili úkryt, což je bohužel nepravděpodobné."

V té chvíli Peggy přistrčila nadřízenému před oči jakýsi lístek. Generál jenom zaklel.

"Měli jsme na to myslet už dřív. Všichni agenti činné služby mají v uchu implantovaný přijímač a v hrtanu vysílač, aby mohli na dálku komunikovat se svým androidem."

"Jakou má frekvenci?" Admirálova tvář se rozjasnila.

Peggy se už vracela s informacemi.

"Už jsem si ji poznamenal," řekl admirál. "Pokusíme se s ním navázat kontakt. Pokud se ozve, naše detektory už snadno zjistí, kde ho vězní. Budu vás průběžně informovat."

"Jestli to přežije," vzdychl si Khov, "pak by vám měl, Pegy, přinést pořádnou kytici."

× × ×

Duck zamžoural. Dva muži ho vytáhli z temného kumbálu, kde byl zavřený už dva dny. Páchlo to tu podobně jako v pokoji, který obýval ještě před několika dny.

Nešetrně ho srazili na židli. Pak spatřil hubeného muže s úzkou tváří, který trůnil za psacím stolem. Muž si ho mlčky prohlížel.

Mac Donald se pokusil pohnout prsty. Magnetická želízka byla příliš těsná a zařezávala se mu do masa.

Ruce měl naběhlé. Podle provedení únosu se obával, že policie ztratila jeho stopu.

Vtom se mu v uchu rozechvěl přijímač a on měl co dělat, aby nedal nic najevo.

"Tady Neuman. Odpovězte nám, ať vás můžeme lokalizovat. Opakuji..."

Duck vyčerpaně svěsil hlavu. Tímto jednoduchým pohybem zapnul vysílač.

"Dobrý den, doktore Devirte. Co znamená tenhle únos? Pokud se nepletu, pak je to zločin trestaný justičním počítačem."

"Bezva," ozval se Neuman. "Slyšíme vás perfektně. Mluvte dál."

"Jestli jste se chtěl se mnou setkat, bylo zbytečné nutit mě k té nepříjemné půlhodinové projížďce. Vaši lidé řídí příliš rychle a vytráslí ze mě duši. Navíc bych dal přednost vaší kanceláři než téhle místnosti. Páchne to tu slumem."

"To by stačilo," přerušil ho suše advokát. "Budete odpovídat na mé otázky."

"Nejsme před justičním počítačem a nemám náladu se s vámi bavit."

Za svou odpověď si vysloužil ránu do žeber.

"Odpověz šéfovi," zavrčel strážný, "jinak ti rozvážu jazyk."

"Vzhledem k tomu, že nemáme psychickou sondu," podotkl Devirt, "mohly by být příští minuty pro vás velice nepříjemné."

Mac Donald si uvědomil, že musí získat čas a hlavně používat vysílač, aby usnadnil svou lokalizaci. Svěsil hlavu a sklíčeně zabručel:

"Nejsem na tom moc valně. Tak se ptejte a já uvidím, jestli na vaše otázky dokážu odpovědět."

"Proč vás vzal generál Khov nazpátek?"

"Není to zatím oficiální, ale vypadá to dobře. Když byl Stone zproštěn viny, Khov si rychle uvědomil, že můj proces byl omyl. Aby získal čas, požádal mě, abych se znovu připravoval na misi na Juvenii."

"Lžete!" zařval Devirt. "Stone už tam je. Proč? Co je to za misi?"

Duck se snažil nehnout ani brvou.

"Řekl bych, že se mýlíte. Stone byl určen pro jiný průzkum."

Advokát se ironicky ušklíbl. "Dostali ho naši přátelé a brzy ho přinutí promluvit. Vy jste měl za úkol nás ošálit a málem se vám to podařilo. Co vaši nadřízení ve skutečnosti vědí?"

Mac Donaldovi poklesla ramena, jako by ho přepadla nesmírná únava.

"Nic nevím. Generál Khov mi navrhl, že mě vezme nazpátek. V takové situaci jsem byl rád, že jsem rád, a na nic jsem se neptal."

Devirt dal jednomu z mužů znamení a ten přistoupil k Duckovi.

"Myslím, že neříkáte pravdu," prohlásil Devirt. "Piet vám ukáže vzorek toho, co umí. A potom se uvidí, jestli se budete i nadále takhle směšně vymlouvat."

K Mac Donaldově nesmírné úlevě se Neuman ozval znovu.

"Vydržte ještě pár minut, chlapče. Už vás máme. Moji lidé jsou na cestě. Pokuste se zjistit, pro koho

pracují a co to provádějí na Juvenii."

Když muž zvedal ohromnou pěst, Duck velice rychle zamumlal: "Moc mi toho nevysvětlovali. Vesmírná policie si myslí, že tam mají základnu pirátů."

Mac Donald si všiml, jak se advokát spokojeně zatvářil.

"Víc o tom Neuman neřekl?"

"Ne. Jenom mu dělalo starosti zmizení jedné jeho jednotky."

"Jaký byl přesně váš úkol?"

"Dělat návnadu. Khov se chtěl dozvědět, proč jste se pokusili odsoudit Stonea. Ale jeho plán bohužel selhal."

Devirt potřásl hlavou. "Máte bohužel smůlu. V žádném případě vás už nemůžeme pustit."

Ozval se mohutný výbuch a všichni v místnosti ztuhli. Někdo vyrazil dveře.

"Ruce vzhůru!"

Piet už sahal po laserové pistoli, ale pohyb už nedokončil. Do ramene ho zasáhl červený paprsek, zařval bolestí a místnost zaplavili uniformovaní muži.

Za dvě minuty byl Duck bez pout. Důstojník v úhledné černé uniformě mu zasalutoval.

"Jsem rád, že vás nacházím v dobré formě. Admirál Neuman vás očekává. Odveze vás trans."

Na prahu Mac Donald minul Devirta v doprovodu dvou statných policistů.

"Zapomněl jsem na jednu maličkost," řekl Duck s andělským úsměvem.

Náhle se mu vymrštila ruka a pěst zasáhla Devirtův nos a rty.

"Nebijte ho, nemá to smysl!" zasáhl okamžitě důstojník. "Psychické sondy z něj dostanou všechno!"

"To vím taky, ale něco jsem mu slíbil. Stone ani já nemáme rádi soudní stání."

17

Mark se díval do ohně. Parker a Sira spali na holé zemi.

"Jsem u té sopky," vysílal mu Ray. "Odpovídá to přesně Širinu popisu. A co u tebe? Nic nového?"

"Vůbec nic."

"Dávej si pozor, Marku. Za pět minut se potopím, takže se přeruší spojení."

"Pospěš si. Chtěl bych být na Neptunu co nejdřív."

Uplynulo několik minut. Vtom Mark znehybněl a zpozorněl. Se staženým obočím zatřásl Parkerovým ramenem. Parker se rázem posadil.

"Co je?"

"Poslouchejte," šeptl Mark.

Uplynula minuta naprostého ticha.

"Já nic neslyším," konstatoval plukovník.

"No právě. To je divné. Ještě před hodinou les šuměl, ozývaly se z něj zvuky, odehrávala se v něm dramata. Tohle ticho je nenormální."

"Nějaká šelma?" zabručel Parker.

"Možné to je, ale nezapomínejte, že nejhorší šelma ze všech je člověk."

Mark rychle zaházal oheň hlinou. Uplynulo několik dalších minut tíživého ticha.

"Ta vaše potvora je nějak neagresivní," zažertoval Parker, který by byl ze všeho nejradši spal dál.

V tom okamžiku tmu prořízly dva reflektory a hlas ze silného megafonu nařídil:

"Jste obklíčeni. Vzdejte se. V případě odporu máme příkaz vás bez milosti zabít."

"Jak nás mohli tak rychle najít?" zavrčel Parker.

Mark pokrčil rameny. "Caal možná zachytil Širinu mysl a ta ho za námi dovedla."

Dívka se náhle vzbudila a ustrašeně se přitiskla k Markovi.

"Jsme ztraceni. Cítím spoustu nepřátelských myšlenek."

Mark ji něžně odstrčil a přinutil ji, aby se ukryla za balvany. Potom se doplížil k Parkerovi.

"Musíme odolávat aspoň dvě hodiny, aby měl Ray čas dokončit svou práci a přijít nám na pomoc."

"Nedokážu si to při jejich počtu představit."

Mark položil přátelsky plukovníkovi ruku na rameno. "Juveňané jsou možná Caalem zfanatizovaní, ale nejsou to vojáci. Nemají žádný bojový výcvik. Ukážeme tomu diktátorskému učedníkovi, co dokážou

pozemští důstojníci."

Parkera povzbudila narážka na to, že jsou oba vlastně z jedné party, a přikývl.

"Co tedy uděláme?"

"Zatím se ani nehme a počkáme, až nás objeví. Jakmile zahájí útok, mířte na reflektory. Myslíte, že je zasáhnete?"

Parker odhadl vzdálenost a usmál se. "Jestli si dobře vzpomínám, tak jsem kdysi dostal na škole medaili za střelbu. Pozor! Už jdou!"

Ve světle reflektorů se ukázalo několik postav.

"Jakmile vypálíme několik salv, schováme se za ty balvany, protože budou střilet na místo, odkud vyšly záblesky. Připraven?"

Plukovník přikývl a namířil. Mark rovněž. Z jeho laserové pistole vyšlehly tři krátké záblesky. Zásah si nemohl ověřit, protože Parker mezitím zlikvidoval reflektory.

Mark se odrazil a skočil za balvany.

Za dvě vteřiny vedle něj přistál Parker. Nocí prošlehlo víc než dvacet laserových paprsků.

"Míří dost špatně," poznamenal překvapivě klidným hlasem Parker. "Jenom tři zásahy na naše předešlé místo."

Znovu se ozval megafon: "Protože jste kladli odpor vyslancům vládce Juvenie, zemřete!"

Ve svitu neduživého měsíce spatřili větší počet mužů. Útočníci okamžitě zahájili palbu. Postupovali zvolna a prostor před sebou pročešávali smrtonosnými paprsky. Vrcholy balvanů, za nimiž se pozemšťané skrývali, několikrát olízly ohnivé jazyky.

"Nejhorší je," zavrčel Parker, "že jim nemůžeme ani odpovědět."

"Počkáme, až přijdou blíž," navrhl Mark. "Až budou pěkně blízko, hodíme na ně zápalné granáty."

Byly to kuličky o průměru pěti centimetrů se značnou brizancí.

Rozdělili si je. Na každého vyšlo osm. Což nebylo moc. Protivníci stříleli se stejnou intenzitou, jako by měli nevyčerpatelné zásoby. Mark rychle vyhlédl zpoza balvanu.

"Za pět vteřin budou na ráně. Házejte doprava, já doleva. Ted'!"

První granát vrhl Mark. Oba měli čas hodit tři. Vybuchly skoro současně a vytvořily ohnivou překážku. Zároveň se ozvaly výkřiky bolesti. V oranžových plamenech se rýsovaly postavy útočníků, takže Mark s Parkerem se mohli lépe zaměřit. Několik útočníků se svalilo k zemi. Překvapení a náhlé ztráty vyvolaly mezi nimi zmatek, který se záhy změnil ve chvatný ústup mezi stromy.

"Na elitní jednotku jim kupodivu chybí elán," posmíval se Parker. "Potřebovali by ještě pořádný výcvik." Sira se vrhla Markovi do náruče.

"To je hrůza!" jektala zuby. "Tolik mrtvých! Jejich velitel to právě oznamuje Caalovi. Má takový vztek, že už nekontroluje své myšlenky, takže je mohu zachytit. Nařizuje, aby nás do svítání pozabíjeli, i kdyby měli všichni padnout."

"A co dělá ten váš zatracený android, Stone?" ozval se plukovník. "Můžete se s ním spojit?"

"Asi narazil na nepředvídané překážky. Doufejme, že to dotáhne do úspěšného konce."

Několik minut uplynulo v naprostém tichu. Ohně po granátech zvolna dohořovaly.

"Bojím se," povzdychl si Mark, "že se poučí z neúspěchu čelního útoku. Bylo by jen logické, kdyby se nás pokusili obklíčit. Musíme jim zabránit v tom, aby se zorganizovali."

"Co máte v úmyslu?"

"Určitě mají s sebou vozy, protože se musí zásobovat proviantem a municí. Pokusím se jim rozvrátit týl."

Ukázal na shluk skal, tyčících se asi pět set metrů od nich, a dodal: "Schovejte se tam se Siroem."

Parker s Markovým plánem souhlasil, ale nutil Marka, aby se taky ukryl.

"Ne, plukovníku, díky stykům s primitivními civilizacemi se umím pohybovat po lese tiše."

Mark nečekal, sklouzl za skálu a ztratil se ve tmě. Přískoky se dostal na jakousi mýtinu, tam si na chvíli vydechl a naslouchal. Caalovi stoupenci nebyli příliš opatrní. Sténání a útržky hovoru naznačovaly směr, kde byl nepřítel seskupený. Po krátké úvaze se Mark rozhodl je obejít, aby se jim dostal do týla.

Větvemi našťestí pronikalo pár měsíčních paprsků, takže se snadno vyhnul těm největším překážkám.

Dobrou půlhodinu kráčel rázně lesem s prstem na spoušti pistole. Nemohl si ověřit, kolik zbývá ve zbrani energie, a nevěděl tedy, kolikrát ještě bude moci vystřelit.

Záblesk táborového ohně ho dovedl na další paseku. Kolem ohně se choulilo asi dvacet vojáků. Na pěti nosítkách leželi ranění. Opodál stály vedle sebe tři velké vozy.

Mark celý výjev dlouho pozoroval a překvapovalo ho, že nikde nevidí hlídky. Tohle komando je ale pěkně naivní... Přikrčil se do vysoké trávy a plížil se dál. Když usoudil, že se dostal dost blízko, zjistil si směr větru a potom se odhodlal k akci. Hodil dopředu dvě anestetické kuličky, které tiše praskly pár metrů od vojáků.

A vzápětí už vojákům poklesly hlavy a oni se omámeni skáceli k zemi. Pouze jeden se ještě pokoušel vstát, ale marně. Taky on padl na svého druha.

Mark se rozběhl k ohni. Posbíral zbraně a odnesl je do jednoho vozu. Bylo by logické, kdyby pro bezpečnost svou i svých druhů muže pozabíjel, ale hnusilo se mu vraždit bezbranné. Odjístil tři zápalné granáty, do každého vozu hodil jeden a rychle se dal na útěk.

Neuběhl ani padesát metrů a za zády mu vzplály oslňující plameny. Za další dvě vteřiny zaduněl prudký výbuch. Tlaková vlna ho přirazila ke stromu. To se uvolnila energie z laserových pistolí.

Několik minut jen stál, ohlušen výbuchem, a opíral se o kmen stromu. Po čele mu stékalo cosi teplého a jeho ani nenapadlo si ten pramínek otřít.

Zvuk rozhrnovaných větví ho vrátil do reality. Přibíhali dva muži, patrně předsunutá hlídka. Při pohledu na hořící vozy se zastavili, takže je Mark mohl v tichosti zneškodnit.

Za dvacet minut se vrátil k Sire a Parkerovi.

"Vždyť jsi raněný!" vykřikla a otírala mu čelo.

"To je jenom škrábnutí," uklidňoval ji.

"Skvělá práce," pochválil ho Parker. "Takže bychom mohli mít pár hodin klidu. Můžete se spojit s Rayem?"

Mark zavřel oči a soustředil se. "Neodpovídá," řekl po chvíli zmateně. "To ticho mě začíná zneklidňovat."

18

Neuman přijal Khova ve své kanceláři ve strohé budově Vesmírné policie.

"Lituji, že jste se musel ke mně obtěžovat," omlouval se mu, "ale náš rozhovor musí zůstat tajný a nechtěl jsem s vámi mluvit po videofonu. Právě jsem dostal výsledky psychické sondáže Devirta. Zdá se, že je to něco vážnějšího než pirátství. Máme před sebou patrně vzpouru planety Solan. Devirt je bohužel jenom vykonavatel, příslušník solanských tajných služeb, a neví, jakou novou zbraň chtějí na Juvenii získat."

"Máte nějaké novinky od Stonea?"

"Vím jenom, že byl zajat," vzdychl si Neuman.

"Nemůžeme mu nějak pomoci?"

"Vracím se z porady s prezidentem. Rozhodl, že pod záminkou rozsáhlé operace proti pirátům provede První galaktická eskadra blokádu Solanu. Já vyslal tři jednotky k Juvenii s úkolem planetu obklíčit.

Plukovníkovi Clarkovi jsem dal k ruce Mac Donalda pro případ, že by došlo ke kontaktu s domorodým obyvatelstvem." A aby předešel Khovovu protestu, dodal: "Vzhledem k tomu, že odlétali velice narychlo, nestačil jsem vás oficiálně požádat o jeho uvolnění. Jakmile se dozvěděl, že je Stone v nebezpečí, hned se hlásil jako dobrovolník."

"Překvapil by mě spíš opak," usmál se Khov. "Jak to bude se zákonem o nevměšování?"

"Prezident ho po dobu operace výjimečně zrušil. Jakmile mé lodi přistanou na Juvenii, dám vám vědět."

× × ×

Caal snil o slastné chvíli, kdy se konečně stane pánem Galaxie. Ze snu ho vytrhly netrpělivé údery pěstí na dveře. Nešetrně odstrčil dívku, která s ním sdílela lože. On, který věnoval život studiu a rozvoji své psychické energie, nedávno objevil i fyzickou rozkoš. A tak si každý večer zavolał některou z dívek. V jejich myslích se často setkával se značným odporem, ale dokázal je přinutit, aby se podvolily jeho choutkám.

Neochotně vstal a zabručel:

"Dále! Ale zakázal jsem vám, abyste mě rušili!"

Vešel důstojník gardy a uklonil se mu až k zemi.

"Nechť mi Vaše Milost promine, že ruším její odpočinek, ale stalo se něco vážného."

"Pozemšťané byli zajati?" zeptal se suše Caal.

"Dosud ne, Vaše Milosti. Velitel jednotky rozumně usoudil, že další útok bude proveden při rozednění."

"Tak proč mě budíte?"

"Naše jednotka se stala obětí zákeřného útoku. Za pomoci anestetického plynu zničili pozemšťané zásoby proviantu a munice."

Caal si měřil místnost dlouhými nervózními kroky. Ranilo to jeho pýchu, ale logika zvítězila.

"Ti pozemšťané jsou pro naši budoucnost nebezpeční. Jakkoli je mi to velice nepříjemné, musím požádat Solan o pomoc."

Důstojník zrudl a velice zrozpáčitěl.

"Právě proto jsem si vás dovolil rušit. Spojení s jejich základnou se přerušilo. Navíc podzemní spojení mezi základnou a A1 je zatopené. Přepážky našťestí fungovaly, takže uchránily město před katastrofou."

Caal náhle zbledl jako stěna. "Co se stalo?"

"Nevíme. Klenbu solanské základny patrně narušila seizmická činnost. Hned ráno tam pošlu průzkumnou jednotku. Horší je, že už nemáme radary, takže nejsme s to zaměřit přílet jejich lodě."

"To je zlé, velice zlé," bručel Caal. "Nikdy jsme neměli být tolik závislí na našich spojencích. Důrazně žádám, aby okamžitě umístili nový kontrolní systém. Pošlete mi sem Neriho. Je to vynikající inženýr."

Důstojník protáhl obličej. "Bohužel jsme ho ještě plně nezískali pro naše ideály."

"Jestli chce, aby jeho rodina zůstala naživu, pak musí poslechnout! Žádám taky, aby byli zlikvidováni ti pozemšťané!"

"Hned ráno pošlu posily."

"Ne! Vyrazí na cestu hned!"

19

"První paprsky světla zastihly Marka, jak pozoruje obzor. Od svého návratu se ustavičně snažil psychicky spojit s Rayem, ale marně.

Pozemšťané se uchýlili na malé návrší obklopené skalami.

"Skvělá pozice a dá se snadno hájit," konstatoval Parker.

"Pokud nemá protivník vznášedla. Pak jsme nenápadní jako bradavice na nose," vzdychl si Mark.

"Říkám si, jestli by nebylo rozumnější ukrýt se v lese."

Sira se ho pevně chytla za předloktí. Byla bledá, měla ztrhané rysy a přivřeně oči.

"Vracej se. Vnímám množství nepřátelských myšlenek. Obkličují nás."

Mark okamžitě reagoval: "Parkere, pohlíďte jih. Vzhledem k tomu, že vítr vane tím směrem, můžete použít anestetické kuličky."

Vtom se rozpoutalo hotové peklo. Z lesa vyšlehly desítky laserových paprsků a přibily pozemšťany k zemi. Střelba nepolevovala několik minut.

Mark se podíval na hodinky a v duchu zvažoval postup nepřítele. Když usoudil, že je dostatečně nablízku, dal Parkerovi znamení. Anestetické granáty jim poskytly chvíli klidu, zvláště na Parkerově straně. Mohl dokonce vystrčit hlavu nad okolní balvany.

Asi deset vojáků leželo na zemi, zatímco zbytek družstva váhal, má-li znovu zaútočit. Mark namířil a pět postav se skácelo. Ostatní se ani nepokoušeli o odpor a dali se na útěk.

Vál prudký vítr, takže Mark nemohl použít plyn a musel házet zápalné granáty. Teprve při čtvrtém dosáhl jakéhos takéhos uklidnění.

"Odrázili jsme je!" jásal Parker. V boji jako by omládl o deset let.

"Zřejmě naposled," zabručel Mark. "Další granáty už nemám."

"Mně zbývají ještě dva," oznámil sklíčeně Parker. Potom se udeřil do hrudi a dodal: "Ale radši zemřu tady, než bych se vrátil do cely."

Nepřítel navzdory ztrátám nastoupil do dalšího útoku.

"Tentokrát se musíme pokusit dezorganizovat jejich řady hned na začátku," prohlásil Mark.

Opřel si pistoli o skálu a pečlivě zamířil. Jeden z útočníků se skácel k zemi. Mark se překulil a vystrčil hlavu o pár metrů dál, zatímco protivník soustředil střelbu na místo, které právě opustil.

Stejný manévr provedl několikrát, ale jednotka postupovala dál, jako by nehleděla na ztráty. Parker už

spotřeboval všechny granáty.

"Tentokrát je konec! Sbohem, Stone, jste správný parták. Rád bych s vámi byl v partě déle!"

Mark jen stiskl zuby a střílel dál. První útočníci už byli necelých třicet metrů od nich. Mark opět dva zasáhl.

Zbývá mu jen několik vteřin života!

Sbohem, Rayi, pomyslel si.

Vtom ho oslnil fialový záblesk. Krajina před ním se kamsi ztratila a vojáci zmizeli, jako by je schlamstla neviditelná gigantická tlama.

Pár dalších zášlehů vygumovalo muže, stromy, skály. Něco takového dokáže jenom jeden dezintegrátor. Vyděšená Sira přistoupila k Markovi.

"To... to je nemožné," koktala, "všichni nemohli takhle zmizet."

V té chvíli u nich přistál Ray. Vypadal pod psa. Uniformu měl na cáry a pravé chodidlo stočené v nepřírozeném úhlu.

"Přiletěls právě včas," vydechl Mark a otřel si zpocené čelo. "Proč jsi mi neodpovídal?"

"Mám porouchaný vysílač. Ale tvé zprávy jsem přijímal a pospíšil jsem si, jak to jen šlo."

"Základna je zničená?" zeptal se Parker.

"Totálně. Náš plán nebyl bohužel zas tak geniální, jak jsme se domnívali. Nejdřív mi dobré dvě hodiny trvalo, než jsem našel tu raketovou sílu. Byla velice důmyslně zamaskovaná. Taky jsme nevěděli, že jejich základna je pod dnem jezera. Jakmile jsem zapnul dezintegrátor, klenba se zhroutila, a i když mé antigravy pracovaly na plný výkon, stáhlo mě to dolů. Bez ochranného pole by mě to rozdrtilo. Ale některým haváriím, jako s tím vysílačem, jsem nezabránil. Musel jsem počkat, až se tlak vyrovná, a teprve potom jsem mohl vyplavat. Nešlo to nijak snadno, musel jsem si prorážet cestu neuvěřitelnou změti železobetonových nosníků."

"Dokážeš kontaktovat Neptun?" zneklidněl Mark.

"Doufám."

"Takže zavolej modul. Musím rychle poslat hlášení admirálu Neumanovi, než se Serko vrátí s eskadrou." Za necelou čtvrt hodinu u nich přistál modul. Sira už nastupovala, ale potom zaváhala.

"Nemohu opustit svou planetu a otce. Musím se vrátit do A2."

"Aby tě chytil Caal," poznamenal Mark. "Použije tě jako nátlak na Khera. Když otec ví, že jsi v bezpečí, bude mu líp. Dáš mu vědět, jakmile budeme na cestě k Neptunu."

Přesvědčil ji a Sira nakonec nastoupila do modulu.

Když odstartovali, Mark nedokázal potlačit radost. Parker, který rovněž pocítil úlevu, na něj mrkl.

"Udělal jste dobrou práci, Marku. Rád bych vás viděl v řadách policie."

"Děkuju, nechci," odmítl Mark. "Admirál mi to už navrhoval, ale já dávám přednost primitivním civilizacím. Nejsou tak složité a hlavně jsou méně nebezpečné."

Vletěli do přechodové komory Neptunu. Jakmile se vyrovnal atmosférický tlak, Mark vyskočil z modulu. Ray si okamžitě sedl za řídicí pult Neptunu a Mark mu přikázal, aby odstartoval z oběžné dráhy a skryl se za třetí planetou, dokud nedostanou nové rozkazy.

Potom zapnul videofon.

20

Serko s desítkou ozbrojených solanských vojáků vpadl do Caalova paláce. Jeden místní strážný se pokusil o odpor, ale kapitán ho zneškodnil tvrdým a přesným zásahem do brady.

Caal, shrbený nad pracovním stolem, si lámal hlavu nad plánem nového detektoru. Když cvakly dveře, otočil se. Svraštil obočí a suše se zeptal:

"Co znamená tenhle vpád, kapitáne Serko? Kde jsou lodě, se kterými jste měl přiletět?"

Muž ho pozdravil nepatrnou úklonou hlavy.

"Dorazí zítra. Ztratil jsem kontakt s naší základnou, a tak jsem letěl napřed. Co se tady stalo?"

"Asi jste vrtali do skály neopatrně. Stačil malý otřes země a klenba se zřítla."

"To je naprostý nesmysl!" vybuchl Serko. "Kde jsou ti pozemšťané?"

"Utekli," odpověděl vztekle Caal. "A za všechno můžete vy! Robot, o kterém jste tvrdil, že je

přeprogramovaný, se mi vzepřel a přidal se zase ke Stoneovi. Zavinil jste smrt stovky mých lidí!"

"A kam utekli?"

"To nevím. Ať táhnou k čertu!"

Serko se musel vši silou ovládat, aby nevybuchl vzteky.

"Takže se dostali na svou loď a Unie už ví o našich plánech."

Caal opovržlivě pokrčil rameny.

"A co na tom? Psychické zesilovače jsem dokončil. Čím dřív jim vnutíme naši vůli, tím líp."

Serko obrátil oči v sloup nad takovou ignorancí.

"Pokud po Stoneově hlášení nevyšlou ze Země eskadru pilotovanou androidy, aby zničila celou vaši planetu."

Když si to Caal uvědomil, zpopelavěl. "Takovou ohavnost si nikdy nedovolí."

"Když je ohrožena jejich existence, nejsou pozemšťané příliš milí. Ale tak daleko to zatím nedošlo. Mí přátelé tu budou hned a poskytnou vám ochranu. Abychom získali čas, dám přenést zesilovače na svou loď."

Caal už téměř souhlasil, ale pak změnil názor.

"Ještě jsem neurčil, kteří Juveňané je mají obsluhovat. Až zítra!"

"Radši bych si je odnesl hned."

Caal si dupl. "A určitě byste s nimi zmizeli! Zapomínáte, že jsou k nim zapotřebí telepati."

Serko vytáhl z pouzdra laserovou pistoli. Na rtech se mu objevil žlučovitý úsměv.

"Někteří mí přátelé náhodou telepati jsou. Stačí aspoň na to, aby jim zesilovače fungovaly."

Caal k němu postoupil o krok a z očí mu šlehaly blesky.

"Zapomínáte, že tady jsem pánem já!"

Serko pod psychickým útokem zavrával a ruka mu zvolna poklesla. Za ním však stál chlap jako hora s rozježenými vlasy. Hbitě jako lasička vytáhl zbraň a vystřelil. Caal dostal zásah do hrudi a klesl k zemi.

Serko se otrásl a hlasitě si vydechl.

"Díky, Kirku. Byl příliš silný. Ještě že jsem s tím počítal a vydal jsem příslušné rozkazy. Na okamžik jsem si už myslel, že dostal pod kontrolu i tebe."

"Jak jsme se dohodli, v duchu jsem se soustředil na tělo své holky a střelil jsem pudově."

Serko se otočil k ostatním a nařídil jim: "Naložte materiál. Juveňané nejsou moc prohnání, ale zato je jich moc. Rychle pryč, než si uvědomí, že jejich vážený šéf je mrtvý."

× × ×

Mark, Parker a Sira se uvelebili v salonu vedle pilotní kabiny. Ray seděl u řízení. Prošel nezbytnými opravami a vypadal už normálně.

"Na co čekáme?" zeptala se netrpělivě Sira. Zneklidňovalo ji, že nemá žádné zprávy z Juvenie.

"S Parkerem jsme podali hlášení nadřízeným. Požádali nás, abychom i nadále pozorovali situaci a vyčkali, dokud nepřiletí posila z jednotky Vesmírné policie." Vtom zavřel oči a zkrivily se mu rysy. Velitelským mávnutím ruky nařídil ticho. Jeho společníci rázem zneklidněli. V naprostém tichu uplynuly tři minuty.

Potom jako by se Mark probudil.

"Právě jsem dostal zprávu od Khera. Bylo to na samém pokraji jeho psychických možností a dost špatně jsem mu rozuměl." Obrátil se k Sire a pokračoval: "Caal je mrtvý a tvůj otec doufá, že dokáže normalizovat situaci. Ale má starosti, protože Serko naložil zesilovače do své lodi."

V té chvíli se ozval Ray: "Ke křižníku přirazil nějaký modul. Motory má v chodu. Asi se chystá zase odletět."

Mark prudce vstal. "V tom mu musíme zabránit."

"A já si myslel, že ty zesilovače byly sabotované," poznamenal Parker."

"Taky že byly, ale zapomínáte, že Serko namontoval na loď první model, sice mnohem méně výkonný, ale na nás by stačil. A pak není nikde řečeno, že schopný technik neobjeví změny, které provedl Ray. Takové riziko si nemůžeme dovolit."

"Máte pravdu," řekl Parker s vážnou tváří. "Jenže co takováhle menší loď jako Neptun zmůže proti bitevnímu křižníku?" A hořce dodal: "Věřte mým zkušenostem, já mu velel, takže vím, co dokáže. Ale vážím si vašeho smyslu pro odpovědnost, který vás žene až k osobní oběti."

Mark si sedl do křesla vedle pilota a dívce přikázal: "Siro, jdi si lehnout ke mně do kabiny. Bude to s námi pořádně házet."

Poslechla ho, ač nerada, a zoufale se na pozemšťana podívala.

"Plukovníku," pokračoval Mark, "sedněte si k videoradiu a pokuste se informovat admirála." Podíval se na kontrolní obrazovky. "A ty, Rayi, jakmile se vynoříme ze stínu planety, vypal naše rakety. Dvě plus dvě jako obyčejně a potom se vzdal, jako bychom hledali spásu v útěku."

21

Kapitán Serko si hověl ve velitelském křesle a labužnický vychutnával doutník. Ježatý Kirk se čínil v křesle pilota. Když se narovnal, měl na tváři spokojený výraz. "To by bylo, kapitáne. Nový psychický zesilovač je smontovaný. Jsme připraveni uvítat sebevětší flotilu Unie."

"Přece jen bych byl radši, kdyby nás bylo víc, Kirku. Vrátime se na Solan a necháme ty přístroje vyrobit sériově." Serko se spokojeně usmál. "Dobývání Země může tedy začít a..."

Přerušilo ho pronikavé zvonění.

"Dvě střely na stodvacítce," vydechl překvapeně Kirk.

Serko reagoval bleskově. Rychle se narovnal a zapojil ochranné pole.

"Kde se tady vzaly?" zavrčel.

Křížník se zachvěl a světla zablikala. Obě torpéda, která skvěle naváděl Ray, vybuchla současně a téměř vyčerpala generátory.

Serko zaklel a zapnul všechny vnější detektory. Křížník se znovu otrásl. Tentokrát se na panelu rozsvítila červená kontrolka.

"Generátor tři je porouchaný," ohlásil hlas z mikrofonu.

"Opravy už probíhají, ale potrvají asi hodinu."

"Hod'te sebou!" vrčel Serko a upřeně sledoval obrazovky.

"Tamhle!" vykřikl Kirk a ukazoval bod na stínítku radaru. "To je Neptun! Asi se skrýval za třetí planetou a teď se pokouší uniknout. Mám na něj vypálit, kapitáne?"

Serko zavrtěl hlavou. "Ještě chvíli. Vždycky jsem si přál takovou loď. Zkusíme to s tím naším novým zesilovačem."

"Skvělý nápad!"

Kirk vytáhl z kufříku jemnou kovovou síťku, nasadil ji kapitánovi na hlavu a potom zapojil několik kontaktů.

"Hotovo, kapitáne."

Serko zapnul videoradio a netrpělivě čekal na spojení. Konečně se obrazovka rozsvítila a na ní se ukázal Mark Stone.

"Kapitáne Stone, rozkazují vám, abyste zastavil motory."

Pak se stalo něco, nad čím Kirk užasl. Kapitán Serko sám natáhl ruku a zmáčkl několik knoflíků.

Motory křížníku se zastavily.

Jako by si to ani neuvědomoval, Serko řekl: "Výtečně. Teď otevřete přechodovou komoru, aby u vás mohl přistát člun. Příkazů, které vám dá jeho velitel, uposlechnete na slovo."

Za nechápavého Kirkova pohledu Serko otevřel přechodovou komoru.

Kirk okamžitě zareagoval. Strhl kapitánovi síťku z hlavy a prudce jím zabloumal.

Serko jako by se probíral ze snu.

"Nech toho!" zabručel. "Neblázni! Člun už přistál na Neptunu?"

"Ne! Neuposlechli! To vy jste přesně vykonával své vlastní rozkazy! Zesilovač je přepólovaný. Caal si z nás vystřelil!"

Serko se zatím vzpamatoval a vychrlil příval nadávek. Rychle spustil motory. "Jestli tu loď nemůžeme ukořistit, tak ji zničíme. Připrav salvu dvanácti raket," poručil.

Podíval se na údaje v počítači a zavrčel: "To nemůžeme letět rychleji?"

"Dokud nespraví třetí generátor, tak poletíme jenom na osmdesát procent," namítl Kirk.

× × ×

"A je to," řekl Parker. "Admirál Neuman je už o naší situaci informován. Potvrdil vaši domněnku, Stone."

Máme rozkaz za každou cenu zdržet křižník v této soustavě. Pokouší se kontaktovat naši flotilu a požádat je, aby urychlila postup." Podíval se na obrazovky a nevzrušeně prohlásil: "Pěkné zásahy. Vaše rakety vždycky vybuchly všechny současně. Řekl bych, že to dalo generátorům zabrat."

"To je taková Rayova specialitka," smál se Mark. "Bohužel dokáže kontrolovat jen dvě najednou. Na takový křižník je to málo."

Rozhovor přerušila Serkova rádiová výzva. Parker se zájmem sledoval, jak si pirát vypíná vlastní motory. Potom Mark pro jistotu přerušil spojení a řekl:

"Ray přehodil několik obvodů, takže kapitán dává příkazy sám sobě a neuvědomuje si to."

"Je to zábavné," poznamenal plukovník.

"Bohužel to ale pro nás neznamena víc než chvíli oddechu," přerušil ho klidně Ray. "Křižník už motory zase zapnul."

"Škoda," povzdychl si Mark.

Podíval se do letového počítače. Čtvrtá planeta byla ještě pěkně daleko.

"Pozor! Odpovídají. Dvanáct raket."

Počítač zapraskal a oznámil: "Kontakt za šest minut."

"Jsou po čertech rychlí," zavrčel Mark.

"Ovšemže," odvětil pyšně Parker, "vždyť je to poslední model a moje loď ho dostala jako první."

"Momentálně bych byl radši, kdyby vás vybavili nějakými zastaralými modely," poznamenal Mark.

"Jsou tak rychlé, že fantomy proti nim nemají prakticky šanci."

"Ale my to stejně zkusíme. Připraven, Rayi?"

"Připněte se," odpověděl android, "protože to bude s vámi pořádně házet."

"Deset tisíc metrů," hlásil počítač.

Ray vypálil jeden fantom a změnil kurz o 75 stupňů. Fantom byla velice zdokonalená návnada, která dávala přesný prostorový, tepelný a magnetický obraz Neptunu. Takže hlavice střel zdánlivě letěly za svým cílem, kdežto loď už uháněla jinam.

I když antigravy pracovaly na plný výkon, odstředivá síla zastřela Markovy oči černým závojem. Sotva viděl zas jasně, hned další manévr ho znovu připravil o vědomí.

Když se probрал, z levé nosní dírky mu vytékal pramínek krve. Parker byl stále ještě v mrákotách.

"Jak jsme na tom?" zabručel pozemšťan.

"Rakety jsme převezli. Jakmile jim dojde palivo, přitáhne je Slunce. Při každé změně kurzu jsem vypálil dvě torpéda podle stejné techniky. Křižník dostal vždy zásah a strávil to. Nicméně se mi zdá, že poněkud zpomalil."

Vrčení a brumlání jim prozradilo, že se Parker probírá. Překvapilo ho, že je stále naživu, a pozorně se podíval na údaje v počítači.

"To je zvláštní," zabručel si. "Těm novým raketám jsme vlastně ani neměli uniknout..."

"V tom případě jsme výjimka, která potvrzuje pravidlo," podotkl Mark.

Vtom Ray vykřikl a Mark se k němu otočil.

"Tentokrát je to ale macek," oznamoval android. "Pálí po nás dvě salvy po dvanácti. Letíme moc rychle, nemůžeme vytvořit fantom."

"Takové hýření kvůli jednomu člunu!" střelkoval Parker. "To si neuvědomuje, kolik jedna rána stojí?"

"Když si uvědomíme, kolik za křižník dal, pak si vážně nemusí s nějakým šetřením dělat starosti," zasmál se Mark.

Na obrazovce působila čtvrtá planeta obřím dojmem.

"Dostaneme se na ni včas?" zeptal se Mark.

"Jen taktak!"

"Složení planety?"

"Ztuhlý vodík, metan a čpavek. Detaily se dají těžko rozeznat, protože má dost hustou atmosféru složenou ze stejných plynů."

Plukovník napjatě sledoval na obrazovce smečku střel, seřazenou do perfektních trojstupů. Vyzařovala z nich až nepříjemná síla.

"Sbohem, kapitáne. Ale můžeme mít aspoň uspokojení z dobře vykonané práce."

Mark mu neodpověděl, protože pozoroval planetu, která teď vyplňovala celou obrazovku.

"Střely padesát tisíc metrů," hlásil počítač. "Třicet tisíc..."

"Změň dráhu o deset stupňů," nařídil Mark, "a začni brzdit."

"Co to děláte?" nadskočil Parker. Do ramen se mu zařezávaly popruhy, jak Ray prudce brzdil.

"Dvacet tisíc," pokračoval počítač. "Deset tisíc... pět tisíc..."

Neptun už vnikl do horních vrstev atmosféry. Tření člun silně zahřívalo i přes výkonný termický štít.

Klimatizace se rychle ukázala jako neúčinná a teplota na pilotním stanovišti neustále stoupala, až je změnila v opravdovou saunu.

"Pět set metrů... Tři sta..."

Parker zavřel oči a očekával výbuch. Mělo k němu dojít během dvou vteřin a jemu připadaly nekonečné.

Po dlouhé době otevřel oči, ale obrazovka před ním ukazovala jen světelné pruhy. Jako ze sna slyšel Rayův hlas:

"Dvacet dva, dvacet tři, dvacet čtyři! A je to!"

Mark si otřel zpoceně čelo. "Oblet' planetu a co nejrychleji na ně vypal."

"Co... co se stalo?" zblekotal Parker, kterému stále ještě nic nedocházelo. "Kde jsou ty rakety?"

"Letěly za námi, ještě když jsme vnikli do atmosféry. Ovšem kvůli své značné rychlosti shořely jako obyčejné meteory. Jsou bezpochyby skvělé, ale chybí jim trocha inteligence."

Zrudlý Parker si rozeplnul bundu a zhluboka se nadechl čerstvějšího vzduchu z klimatizace.

"Jakmile vypálíš, ponoř se zase do atmosféry, která nám aspoň prozatím dává docela dobrou ochranu."

× × ×

Serko na křižníku ženoucím se plnou rychlostí doslova pukal vzteky.

"Panebože, kam se ten zatracený krám ztratil? Jak mohl uniknout našim raketám?"

"Perfektně manévrovali," oznámil mu klidně Kirk. "Teď se skrývá ve stínu té nestvůrné rotující mrazničky, nabere rychlost a pokusí se ponořit do subprostoru. Seřídít příští salvu můžeme, až mineme planetu."

"Nejde to trochu rychleji?"

"Generátor tří není ještě opravený a musíme si ponechat dostatečnou zásobu energie, abychom udrželi funkci ochranného pole na maximu."

"To je zbytečné," prohlásil Serko. "Teď nebudou mít na nějaký odpor ani pomyšlení, jsou na útěku."

Každý pitomec pochopí, že se na křižník nedá útočit jenom člunem. Sniž výkon pole na nezbytné minimum a přidej energii motorům."

Kirk stiskl pár knoflíků. Akcelerace ho zamáčkla do křesla. Serko se zkřiveným obličejem zajásal: "Za čtyři minuty mineme planetu. Připrav pořádnou salvu."

Kirk na okamžik odvrátil zrak od obrazovek a naprogramoval řízené střely. Při pronikavém zvonění sebou trhl.

"Rakety přímo před námi!" řval Serko. "Kde se tady vzaly? Ochranné pole na plný výkon!"

Kirk už neměl čas sáhnout na řídicí pult. Lodí zacloumal děsivý náraz, hlavní osvětlení zhaslo a havarijní kontrolky se rozblýskaly.

"Generátory jedna a čtyři mají poruchu," hlásil Kirk stísněně. "Radarové detektory mimo provoz."

"Vypni motory... pole musíš...", ječel Serko vysokým přeskakujícím hlasem.

Křižník se zachvěl pod dalším úderem. Připomínal teď spíš list v podzimním vichru. Kirk s podivným nezájmem sledoval, jak se v křižníku přímo před jeho očima vytváří trhлина. Nebyla široká ani milimetr a naprosto nelogicky se klikatě prodlužovala.

Vtom se plastotitan rozchlípl a náhle bylo vidět Slunce. Pocítili nesmírný mráz a začali se dusit. Víc už solanská posádka nevnímala. Celý křižník se rozprskl v gigantické duhové mračno.

× × ×

Když Mark viděl, jak křižník explodoval, zhluboka si vydechl úlevou. A když pak spatřil, jak se tváří Parker, vyprskl smíchy. Plukovník nemohl spustit oči z obrazovky, na níž se zvolna rozplývalo mračno plynu.

"To není možné," vydechl přiškrceným hlasem. "Křižník téhle třídy přece nemůže podlehnout nějaké malé lodi. To vůbec neodpovídá štábním předpisům!"

Mark se už málem válel smíchy.

"Právě to si asi myslel Serko, když snížil výkon ochranného pole! Ale rád přiznávám, že jsme měli z pekla štěstí. Plukovníku, měl byste podat admirálovi hlášení a já zatím půjdu utěšit naši nešťastnou Siru. Určitě si myslí, že naše kosmické lodi jsou velice nepohodlné. Rayi, zůstaň na oběžné dráze."

"A proč se nevrátíme rovnou na Juvenii?"

Mark se usmál. "Zapomínáte, že každou chvíli může přiletět pět nebo šest dalších solanských lodí. Mám pocit, že jsem si dnes už dost dlouho hrál na válečníka. Nemám vůbec chuť si to s nimi rozdávat. To už je věc Vesmírné policie."

Než Parker stačil pokývat hlavou, Ray dodal: "Rád bych vás upozornil, že máme poslední tři střely."

22

Ray naléhavě volal Marka zpět do pilotní kabiny. Mark se cítil celkem odpočatý, od výbuchu křižníku uplynulo už dvanáct hodin, které strávil většinou v Širíně společnosti.

"Na sto sedmdesátém stupni se právě vynořilo pět lodí. Míří k Juvenii. Volají kapitána Serka a jsou překvapeni, že jim neodpovídá."

"Jestli přistanou, může dojít k pěknému masakru."

V té chvíli se rozblíkala kontrolka videoradia. Ray ji stiskl a na obrazovce se ukázal obličej důstojníka Vesmírné policie.

"Neptune, odpovězte," pravil suše. "Tady plukovník Clark."

"Zdravím vás," řekl Mark. "Vaším úkolem je zadržet Solanské, než přistanou na Juvenii. Hodně štěstí."

Sedl si do křesla kopilota a pohodlně si natáhl nohy, zatímco se Parker bavil se svým kolegou.

"Projednou se spokojím s rolí diváka," poznamenal.

Solanské lodi nebyly tak silné, ale manévrovaly docela čile. Prostor křižovaly záblesky řízených střel vybuchujících při styku s ochrannými poli.

"Dlouho už to trvat nebude," tvrdil Parker. "Dostane se jim zaslouženého trestu, holomkům! Co jsem povídal? Vidíte to? Jedna loď už vybuchla!"

Solanský velitel, který své lodě zatím udržoval v pravidelné formaci, náhle změnil taktiku. Čtyři lodě se rozletěly všemi směry, zanechávající za sebou fantomy, a tak se vyhnuly většině střel.

Odpovídaly palbou na křižník, který letěl v čele. Jeho ochranné pole jako by se pokaždé rozsvítilo.

Parker s vážným výrazem v tváři počítal záblesky.

"Šestnáct, sedmnáct... Za chvíli jim dojdou generátory... Co dělají ostatní?"

Další dva křižníky měly také co dělat. Šikovně vypálená salva zlikvidovala druhou solanskou loď. Za pár minut ji následovala i třetí. Hlavní křižník, který byl očividně vyřazený z boje, se zatím snažil sníženou rychlostí uniknout z bojiště a skrýt se za čtvrtou planetou.

Dvě zbývající solanské lodi byly ještě nedotčené, ale ve špatné situaci. Palba policejních křižníků zesílila a další pirátská loď explodovala.

Poslední měla víc štěstí. Využila toho, že se palba soustředila na její méně šťastnou družku, a pokusila se uniknout. Náhodou se dostala do blízkosti poškozeného křižníku. Zbývající dva křižníky si okamžitě uvědomily nebezpečí, ale byly příliš daleko, než aby mohly účinně zasáhnout.

Mark stiskl knoflík a zapnul motory. Nedbal prudké akcelerace, která ho vmáčkla do křesla, a zařval:

"Rayi, pal! Dva plus jedna!"

Zbývající solanská loď, která se soustředila jen na pronásledování své kořisti, ztratila cenné vteřiny.

Stačila vystřelit pouze jednu střelu na křižník, pak už ji zasáhly Rayovy střely.

"Přiletěli jsme příliš pozdě," povzdychl si Parker. "Křižník už nemá žádnou energii. Jeho ochranné pole je prakticky nanic."

Mark se se zaťatými zuby soustředil na obrazovku. Nevšímal si zvuku týraných motorů a ještě zvýšil rychlost.

"Rayi, pole na maximum!"

Neptun přerušil dráhu střely, když byla už jen pouhých pět set metrů od cíle. Náraz vnímala se stejnou úlevou posádka Neptunu jako posádka křižníku. Na obrazovce videoradia se ukázal plukovník Clark. Měl ztrhané rysy a na tvářích se mu leskly kapky potu.

"Děkuji, plukovníku Parkere. Váš zásah byl vítaný a velice přesný, i když poněkud netradiční. Zmíním se

o tom v hlášení."

Než Parker stačil otevřít ústa, spojení se přerušilo.

Mark se na něj ironicky podíval a prohodil: "Doufám, že využijete plukovníkova dobrého rozpoložení a pomůžete mi obnovit zásobu střel."

× × ×

Kher přijal pozemšťany ve velkém, vkusně vyzdobeném sále. Vzal si zářivě modrý přiléhavý kabátec se šosy. To už nebyl ten domorodec, s nímž se setkali ve skromné chýši. Po jeho pravici stála Sira v dlouhých šatech s hlubokým výstřihem.

Clark a Parker si oblékli slavnostní uniformu stejně jako velitelé ostatních lodí. Mark se skromně držel vzadu a Ray tlumočil.

"Vězňové mého bratra," řekl Kher, "se vrátili na vaše lodě. Hluboce lituji všech násilností, za něž všichni neseme díl odpovědnosti. Aby k něčemu podobnému už nikdy nedošlo, rozhodli jsme se, že se připojíme k Pozemské unii, která nám poskytne ochranu. Nedůvěra některých mých spoluobčanů se rozptýlila, když poznali odvahu a šlechtetnost pozemšťanů, a to obzvláště jednoho."

Parker a Clark vypnuli hrud'.

"Mluvím přirozeně o kapitánu Stoneovi."

Dál se hovořilo o tom, že Kher očekává představitele Ministerstva galaktických vztahů. Mark se toulal v myšlenkách někde jinde. Na okamžik pohlédl na Mac Donalda, který strnul v perfektním pozoru. Náhle cítil, jak mu neurony zaplavuje jakási myšlenka.

"Mě taky tyhle slavnostní ceremonie nudí," oznamovala mu Sira. "Je mi líto, že se rozloučíme."

"Juvenie určitě pošle na Zem svého velvyslance. Postarej se o to, abys to byla ty. Nabídnou ti svůj skrovný příbytek. Zjistíš, že jsem jen malé kolečko, které rychle odstraní z oficiálních ceremonií.

Nashledanou. Mám rozkaz odletět za hodinu."

Kher mluvil dál, ale myšlenkou dostihl Marka.

"Nashledanou, příteli. Vděčíme ti za hodně. Jestli někdy zřídíme nějaká vyznamenání, budeš první, kdo je dostane. Víím, že jsi nad takovými věcmi povznesen, ale věz, že sis navždy získal naše přátelství."

"Má práce je prozkoumávat planety a mám ji rád. Je smutné loučit se s přáteli, ale odvážíím si s sebou vzpomínku. Děkuju."

Slavnostní obřad se chýlil ke konci. Duck decentně strčil do přítele, který dál stál na místě.

"Už je po všem," zašeptal. "Vzbud' se."

Mark s úsměvem zavrtěl hlavou. "Jenom jsem snil."

Naposled pohlédl na Siru a otočil se.

Na opět živé a slavnostně osvětlené třídě mu Duck řekl: "Plukovník Clark mě už nepotřebuje, takže mi dovolil, abych se vrátil s tebou. Slibuju, že budu dělat všechny práce na palubě. I rajony. Jsem ti hrozně zavázaný. Zachránil jsi mě znovu, protože jsem byl na tom křižníku. Kdybys viděl, jak se Clark tvářil, když mu Parker řekl, že ten křižník jsi zničil ty!"

"A co se děje kolem Solanu?"

Duck pohrdavě pokrčil rameny.

"Byl jsem na pilotním stanovišti, když Clark dostal zprávu od Neumana. Solanské úřady pochopitelně prohlašují, že za nic nemůžou, a veškerou odpovědnost svalují na nekontrolovatelné piráty. Slibujou, že zahájí vyšetřování a viníky potrestají. Mělo to však jeden konkrétní výsledek. Museli souhlasit s tím, že jejich astroport bude přímo kontrolovat Vesmírná policie!"

Mark ho poklepal po rameni. "Vzhůru! Mám na palubě láhev ctihodného Williama Lawsona, který přímo dychtí po tom, abychom ho vyprázdnili."

23

Elsa Swensonová očekávala Marka na pohovce ve velkém salonu. Mark ji rychle políbil a posadil se vedle ní.

"Jsi kouzelná, drahoušku."

Mladá žena měla na sobě elegantní večerní šaty protkávané zlatem. Zdobil ji jediný šperk - brož s velkým smaragdem, kterou jí Mark daroval před několika měsíci.

Na nízkém stolku stály dvě sklenice a balíček ovázaný pestrobarevnými stužkami. Jednu sklenici podala Markovi.

"To je tvoje oblíbená whisky. Napijeme se na šťastný návrat."

Připili si a spiklenecky se na sebe usmáli.

"Jsi nějak uvolněná, vypadáš odpočatě a spokojeně," řekl Mark. "Z toho usuzuju, že je po starostech."

Elsa se zasmála a ukázala souměrnou řadu zubů.

"Jedině díky tobě. Musím přiznat, že ti vděčím za veškeré své nynější bohatství."

Když se na ni Mark nechápavě podíval, upřesnila: "Když jsi odletěl, akcie mých společností jely dolů závratnou rychlostí a banky mi odmítaly jakýkoli úvěr. Ztratila jsem náhle všechny přátele až na tebe. Den po tvém odletu jsem strávila tajným obchodováním se všemi tvými akciemi, abych si vytvořila rezervu. Potom jsem u jednoho klenotníka zastavila tenhle smaragd a diskrétně jsem mu sdělila, že už mám na něj kupce za dvacet milionů dolsů. Bylo to celkem věrohodné, protože takovou cenu určitě má. Jakmile se rozneslo, že budu mít v hotovosti takovou částku, kurz akcií se stabilizoval a burza vyčkávala."

Elsa se napila Williama Lawsona a pokračovala: "V té chvíli jsem začala jednat tvým jménem. Jistě víš, že jsme nedávno založili společnost na těžbu naria."

"Aby ne. Málem nás to stálo život."

"Cenné papíry sjely na směšně nízkou cenu. Během několika hodin jsem skoupila všechny volné akcie. Kurz začal stoupat závratnou rychlostí. Všichni, kdo je prodali a počítali s tím, že je později opět nakoupí za podstatně nižší cenu, byli překvapeni a museli přeplácat. Přes noc se hodnota akcií zdesetinásobila. Část svých akcií jsem prodala, abych si obnovila kapitál, a ten jsem investovala do společnosti, která vyrábí androidy. Od prvních hromadných nákupů kurzy vyletěly pěkně nahoru, až to překvapilo i spekulanty. Hodně makléřů zavěťřilo dobrý kšeft a vrhlo se na ještě volné akcie, takže ty překročily i svou původní hodnotu. Pak už jen stačilo vyzvednout si smaragd, čehož klenotník nesmírně litoval, protože už našel kupce za dvacet pět milionů dolsů."

Smočila si plné rty ve whisky a pokračovala:

"Na tohle dobrodružství pár z mých bývalých báječných přátel pořádně doplatilo. Dokonce jsem si dopřála ten přepych, že jsem převzala kontrolu nad jednou bankou, právě nad tou, která mi jako první odmítla úvěr a podle níž jednaly i ostatní."

Mark si dolil a pak poznamenal:

"Mám radost s tebou. Takže na zdraví nejkrásnější podnikatelky v Galaxii."

"Tady máš dárek, který si zasloužíš," usmála se Elsa a přistrčila k němu balíček.

Mark ho rozbálil a našel v něm svou kreditní kartu.

"Na první pohled je stejná," prohodila nedbale Elsa, "ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se ti díky poslední burzovní bouři zdvojnásobilo portfolio." Všimla si, že Mark chce něco namítnout, a předešla ho:

"Ne! Nic neříkej! Dopřej mi to potěšení věnovat něco opravdovému příteli."

Oči jí zněžněly a poposedla si k němu blíž.

"Máš dovolenou?"

"Jenom mizerných čtrnáct dní. Služba nemá ráda, když jsou její agenti dlouho nečinní."

"V tom případě tě zítra vezmu na svůj ostrov v Pacifiku. Ale dneska povečeříme tady."

Byla mu nesmírně blízko a byla neuvěřitelně krásná, krásnější než kdykoli jindy. Markovi stačilo jen natáhnout ruku a přitiskla se těsně k němu.